

JULIA KALMAN

CARTEA DRAGOSTEI ȘI A BÂRFEI
proză

Editura SAGA

JULIA KALMAN

CARTEA DRAGOSTEI ȘI A BÂRFEI

- proză –

JULIA KALMAN

CARTEA DRAGOSTEI ȘI A BÂRFEI

Tehno: Adrian Grauenfels

Coperta: design AG, centauri: Dan Botezan, foto Luna Popescu

Foto-portretul autoarei: Dumitru Antonescu

EBOOK

© *Julia Kalman*

București 2022

Editura SAGA

Japonezi, decorul vintage și cartea de căpătai

Timp de aproape un mileniu, *Însemnările de căpătai* ale doamnei Sei Shonagon au fost una dintre operele cele mai citite și mai comentate din literatură japoneză. Cartea a fost scrisă către sfârșitul secolului al X-lea, în perioada Heian (numele perioadei înseamnă „pace și acalmie”) în care literatură japoneză începuse să se cristalizeze în forme proprii, și să-și găsească identitatea. Japonia, fărâmițată și frământată de bătălii între caste cunoaște o scurtă perioadă de acalmie. În sfârșit oamenii au timp de flirt, de poezie, de o viață mai bună, iar literatura, poezia și artele grafice născute în Japonia medievală au fascinat pe europeni care descoperă o estetică complet diferită de cea practică în vechiul continent. Scenele vieții de la curte sunt colorate, observația foarte exactă, expresia concisă, laconică iar tonul direct conferă vioiciune. Sei Shonagon povestește foarte succint, fără preocupare pentru caractere, notează numai câte un amănunt plastic, câte un gest, o mimică, folosind chiar și în fragmentele satirice o tehnică impresionistă. Ceea ce distanțează această carte de proza contemporană este lipsa sentimentalismului romantic. Ca și Sei Shonagon acum 1200 de ani, în prima parte a cărții de față, *Transpuneri japoneze*, **Julia Kalman** construiește cu un spirit treaz, o judecată limpede, plină de spontaneitate, de umor... o ficțiune critică a unei societăți cu tradiții milenare aduse într-un prezent în care treptat își pierde valorile culturale în încercarea de a mima spiritul și crosstalk-ul global.

A doua parte numită *Fantezii europene*, ne propune un periplu prin viața unor personaje deplasate din țara natală spre țările din centrul Europei, ca de pildă Germania, altele nu au o desemnare geografică clară, dar personajele sunt români surprinși în diverse situații și momente de viață, excelent schițate. Autoarea adresează subtil feminismul, nebuniile tinerilor, relațiile efemere între sexe, graviditatea accidentală a tinerelor sau romanele de dragoste fără un final fericit. Este o carte scrisă cu talent, cu empatie, depeizarea scenelor conferă o universalitate neconfortabilă și probabil de aceea se fumează mult în carte, cu țigări aprinse între dialogurile dinamice care fac lectura plăcută și ne lasă în gură gustul de "mai vrem".

Adrian Grauenfels

PARTEA ÎNTÂI: Transpuneri japoneze

Kanzashi¹

Geiko avea un zâmbet cusut, vișiniu și ochii plecați. Purta chimonoul albastru și părul prins în câteva *kanzashi*; printre altele, un evantai din metal și un aranjament din fire de salcie și garoafe.

Pictorul a fost surprins de apariția ei. Chemase, ce-i drept, un model de pictură, însă nu se așteptase la unul atât de bun. Și apoi știa cât de scumpă putea fi o după-amiază petrecută cu o gheșă, iar el nu avea bani.

Nu avea bani, mișcările lui elegante, de ospătar-tată-pictor, își pierduseră din amploare, pe piața de artă nu făcuse mare scofală, iar lumea îl ocolea. Nici el nu știa prea bine cum reușise să se smulgă din Europa și să plece în Japonia unde se căsătorise, iar soția adusese pe lume o fetiță necomunicativă.

Cu toată suspiciunea, pictorul a poftit modelul în micuța sa galerie-atelier, cu vedere la stradă și au schimbat câteva cuvinte. Geiko nici nu a clipit în timpul negocierilor, iar în final a bâiguit o aprobare. Apoi el i-a dat câteva indicații, a ieșit, s-a întors, a aranjat-o mai bine în cadru și s-a întors în

---

¹ Ornament de păr, folosit în realizarea coafurilor tradiționale japoneze. În mod tradițional era realizat din materiale naturale: lemn, os, metal, pânză. Avea forma unui pieptene de păr sau a unui ac de păr și era deseori ornat cu flori artificiale sau cu felurite simboluri.

stradă. Era o problemă. Lui Geiko i-ar fi trebuit un scaun, dar n-a fost chip s-o convingă să se așeze. A insistat să rămână în picioare, dar la rugămintele lui, a spus că îngenunchează pe o pernă, numai că dinspre stradă se zărea doar o mogâldeată.

În timp ce el se chinuia cu mizanscena, fiică-sa² s-a ridicat de la locul ei, probabil deranjată de zgomotele puternice și s-a retras într-o chicinetă. Tot acolo a găsit-o o oră mai târziu, când a fost să schimbe apa irișilor. Își astupase urechile și scotea țipete ascuțite. Între timp strada se mai liniștise, așa că a avut curajul să o ia afară, ca să îl vadă lucrând, nu de alta, dar terapeutul îi recomandase să discute cu ea permanent și să o încurajeze să îl imite.

Așadar i-a găsit un loc la masa unei terase învecinate, i-a pus blocul de desen și culorile în față și i-a spus să deseneze. Cât despre el, și-a sprijinit cele nouăzeci de kilе pe un scaun rotativ, ceea ce îl făcea să pară chiar scund. S-a înclinat, aruncând simultan bretonul, prima tușă și ochii, spre fiică-sa. Nu desena. Fixa foaia de hârtie albă și părea pierdută. El știa că trebuia să facă ceva sau măcar să-i spună ceva, dar habar n-avea ce. A strigat-o, numai că tonul vocii lui a sunat altfel decât ar fi vrut, iar răceala tatălui a deranjat-o așa că a fugit înăuntru și nu s-a mai oprit decât în fundul chicinetei și, ajunsă acolo, s-a pitulat în ascunzătoare ei și a adormit acolo, plângând.

Pe la unsprezece, a reintrat, ca să o aranjeze pe Geiko. Nu că s-ar fi mișcat ea prea mult, nici pomeneală, însă soarele

---

² Virginia era o adolescentă, la vreo 17-18 ani, dar părea cu mult mai mică, mai ales datorită staturii.

se mutase pe cer, iar câteva raze pătrundeau deja, prin glasvand, redesenând interiorul.

— Ora mesei a sosit, uite cine a venit, a spus el.

Virginia care stătuse atâta vreme închisă în chicinața întunecată, a ieșit, strângând ochii de spaimă și de fericire, la vederea păpușii, dar tata-pictorul era șiret. A aruncat păpușa în brațele lui Geiko, știind că fiică-sa s-ar fi dus după Murdărica oriunde.

— Ce este, draga mea?

— Ce este, ce este? Draga mea? Mama... a repetat Virginia.

Geiko poza în descompunere, îi numărai os prin os, mușchi lângă mușchi, burțile supte, sânii arcuiți, amestecați cu fard. Numai ceafa era naturală. Își dorise să fie gheișă, fusese primul ei vis.

— Femeia are șapte feluri de carne. Uite aici, i-a spus și a apropiat pensula de Geiko care nici n-a clipit.

I-a făcut semn să-și scoată chimonoul, iar modelul l-a ascultat fără să crâcnească, fiindcă, până la urmă, pentru asta o plătitise.

Virginia părea absentă.

La sfârșit, Geiko s-a răsucit, acoperindu-și intimitatea cu palmele. N-ai fi spus că erau suficient de mari pentru a ascunde în ele, tăcerea și răbdarea celor două ore în care pozase fără să schițeze vreo mișcare sau degajarea și eleganța cu care se dezbrăcase în fața unor necunoscuți, privind spre ei, dar totuși dincolo de ei, alături, acolo unde buna-cuviință îi permitea.

El i-a făcut semn fiică-sii să se așeze chiar lângă ei și s-a apropiat de Geiko.

— După cum spuneam, femeia are șapte feluri de carne. Iată aici talpa, gamba, coapsa, pânțele, sânul și fesa. Al șaptelea fel este aici, a completat, mângâind-o pe Geiko, cu vârful pensulei: Iar ce-i aici e cel mai gustos, cel mai bun. Și a repetat, pleznind-o peste bucle: Bun-bun.

— Bun-bun, a spus Virginia.

Apoi a potrivit setările camerei foto și a luat câteva zeci de cadre. Flashurile măcăneau.

De undeva a reapărut Virginia, fără să-i pese de camera care trăgea în ea. În mâinile ei plutea un iris violet, pe care l-a așezat pe pânțele lui Geiko. Apoi a adus altele și altele, iriși în fiecare dintre cele o sută de nuanțe.

— Ce faci cu florile?

— Flori, flori, flori-model, a spus Virginia.

Avea dreptate.

Spunea că fiicele oamenilor aveau întotdeauna dreptate, fiindcă adevărul lor creștea dintr-un spirit hrănit de o inimă mare.

Geiko a râs tocmai atunci.

El a mângâiat-o pe pânțele răsfrânt peste dânsa, dar ea a țipat și l-a îmbrâncit.

— Geiko e păpușa mea, așa cum Murdărica e păpușa ta, i-a explicat el, fiică-sii.

Carnea lui Geiko era fragedă ca o floare de iris.

Virginia și-a întins mâna, a mângâiat păpușa mare care a dat din cap, legănându-și cerceii, colierul de la gât, zorzoanele care se mișcau răsunând până departe.

Geiko, destul de furioasă, către fetiță: Asta nu se face! M-ai atins „acolo”, numai că în loc de asta a pronunțat cuvântul interzis, cel care începea cu „p” și se termina cu „ă”.

El a făcut ochii mari și a deschis gura, simțind cum îi crăpau pantalonii de rușine.

— Cum ai putut, draga mea? Cum ai putut pronunța cuvântul interzis?

S-a apropiat de Geiko și i-a șoptit ceva la ureche. Cu tot fardul, femeia s-a îmbujorat, iar trupul ei a vibrat de plăcere, la auzul declarației. La care Virginia s-a ridicat din locul în care se găsea și i-a despărțit din câteva gesturi stângace.

Tatăl a luat-o ușor de braț și au ieșit din nou afară, unde și-au reluat ocupațiile de mai devreme, de parcă nimica nu s-ar fi petrecut.

Adia un vânt ușor, călduț, parfumat, printre straturile de iris.

El gândea că era cam neprietenos vântul ăla și că nu avea să facă bine florilor. De obicei își dorea vânt, dar cel din ziua respectivă amesteca florile cu praf și fum de țigară. Fumul nu-l deranja, deși se lăsase de ceva vreme. Îi plăcea să șadă pe scaunul lui rotativ și să danseze din breton, dar mai mult de două ore nu rezista cocoțat.

— Ce ți-am spus eu să faci de câte ori sunt plecat? Să ștergi praful, să speli pe jos prin atelier, să deretici? Nu uita!

Vai, câtă osteneală îmi dau cu tine să te țin aici, iar tu îți bați joc!

Virginia privea în gol. I s-a făcut milă de ea și s-a întors spre Geiko. Ar fi vrut s-o certe și pe ea preventiv, dar își ținea nasul plecat. Cum să cerți așa ceva?

— Da' frumos v-ați mai adunat!

S-a apucat să deretice și i-a făcut semn să îl imite. Cu florile reușise. În fiecare seară, Virginia curăța pământul, ștergea fiecare frunză și uda rădăcinile. Îi plăcea să aducă toate ghivecele de afară înăuntru, în galerie, se așeza în centru, iar în jurul ei făcea o spirală de flori. Creația asta a ei îi plăcea, o fotografiase de nenumărate ori.

La vreo două ore după plecarea lui, s-a stârnit furtuna. Cerul, din argintiu s-a întunecat, iar norii negri au acoperit totul. Și apoi, Geiko îngenunchiată în vitrină, iar Virginia retrasă în colțul canapelei, înțepenite ca două păpuși. Abia de ghiceau ce se întâmpla printre străfulgerări.

Ploaia s-a întesit.

Geiko s-a apropiat de Virginia, a luat-o în brațe, a vrut s-o tragă după sine, în spatele micuței galerii-atelier, dar și-a dat seama că bungaloul era foarte șubred, iar acoperișul avea să cedeze repede, tresălta și scârțâia pe la încheieturi. Sărmanele, tresăreau cu fiecare pală de vânt. La un moment dat, s-a prăbușit un perete, iar furtuna a intrat cu un scâncet.

— Vine apă mare. S-au spart digurile, a spus un necunoscut.

— Îndreptați-vă spre autostradă. E dincolo de deal, a spus altul.

Numai că peisajul semăna cu o acuarelă desenată de un copil la grădiniță, chiar și oamenii și reacțiile lor în fața furtunii erau copilărești.

Zeul, copilul etern, cum să nu-l iubești?

Ele au continuat să urce peste deal spre autostradă.

Hainele lui Geiko se încărcaseră de apă, machiajul se scursese, iar de dedesubt se zărea altcineva.

De-abia într-o parcare acoperită s-au oprit.

— Cine ești?

— Geiko, a spus femeia, ștergându-și fața. Am plecat împreună din atelierul tatălui tău. Nu-ți amintești?

— Da.

— Draga de tine! Mai întâi tatăl tău, cu comportamentul său european, apoi furtuna asta și acum eu.

— O femeie are șapte feluri de carne, a spus Virginia. Iată aici talpa, gamba, coapsa, pânțelece, sânul și fesa. Al șaptelea fel este aici!

— Nu spune asta, vai!

— Te iubesc, draga mea!

Geiko a râs și a rugat-o să nu-și mai imite pe tatăl. Virginia a tăcut și s-a retras într-un colț. Câteva ore mai târziu furtuna s-a potolit, iar el a apărut de cine știe unde.

— O femeie are șapte feluri de carne, a spus din nou Virginia. Iată aici talpa, gamba, coapsa, pânțelece, sânul și fesa. Al șaptelea fel este aici!

Tata-pictorul s-a amuzat să o vadă pe fiică-sa veselă, s-a bucurat și mai mult să o audă vorbind, numai că îi era rușine să recunoască asta.

Curând furtuna s-a oprit de tot.

Mașina lui avea două locuri în față și un port-bagaj de marfă.

Geiko și Virginia s-au așezat în spate, printre tablouri și unelte.

A întors mașina și au plecat.

Părea că se îndreptau din nou către vijelie. Nicio altă mașină pe drum, probabil că nimeni altcineva nu se încumeta să conducă pe o asemenea vreme câinoasă. Mai încolo, un pod. A oprit mașina chiar la intrare, a ieșit în ploaie și a revenit după câteva minute, ud learcă.

— Cu mașina nu putem intra, luați-vă lucrurile și la semnalul meu, fugiți spre pod. Voi veni și eu repede, a spus tata-pictorul.

— Flori, flori, flori-model, a spus Virginia.

— A tulburat-o furtuna. Trebuie să ajungem repede acasă, i-a spus el, lui Geiko.

Acasă...

Auzind asta, Geiko și Virginia s-au luminat la față. Puține cuvinte sunt la fel de seducătoare cum e cuvântul acasă.

Dar mai era mult până acolo. Râul inundase și pasajul de sub pod, câțiva șobolani se înghionteau să treacă și ei dincolo. Lui Geiko îi displăceau șobolanii și pentru că încălțările ei scrâșneau înfiorător, nici șobolanilor nu le plăcea de ea prea

mult. Și nici Virginiei care își înfipsese degețelele în urechi și se văieta, răsucindu-se în loc ca un tăițel nedorit. Și-a revenit când a lovit fulgerul. Buza construcției sub care se găseau s-a luminat, iar în strălucirea aia a zărit-o pe Murdărica la vreo zece pași depărtare, într-o groapă.

Geiko a surprins-o și ochii lor s-au întâlnit pentru a doua oară.

— Mama, a spus Virginia.

— Draga de tine, a spus Geiko și s-a întins, ca să o îmbrățișeze, dar Virginia plecase deja, hotărâtă să-și salveze păpușa.

În mintea ei, acasă era aproape, la câțiva pași de pod, acasă era repede, era aproape instantaneu ca în povești și acasă era bine.

Ori binele ăsta o includea și pe Murdărica, așa că nu o putea lăsa pradă șobolanilor.

Virginia ținea în mână o nuia, ruptă dintr-un pom și cu care putea dresa pe oricine. Era curajoasă, dar nu avea să înțeleagă asta niciodată.

Șobolanii de sub pod erau destul de grași, dar nu mai mari decât pisica vecinei, prin urmare nu s-a temut prea tare de ei. Virginia a șfichiuit de câteva ori din nuia, iar șobolanii s-au retras de lângă Murdărica.

Acasă era mama. Aceleia nu părea să-i pese că fiică-sa venise de mâna altei femei, căreia îi spunea tot așa.

Puțin mai târziu, la ceai, Virginia le-a spus printre strănuturi despre eroul ei, tata și despre eroina ei, mama. Geiko s-a simțit jenată că o numea pe ea, mamă.

La masa de seară, Virginia a continuat să se bâlbâie, iar Geiko iar a simțit nevoia să o scuze.

Părinții au râs. Virginia a râs și ea.

La urmă au băut ceai și au stat la vorbă.

Când a venit vremea culcării, Virginia a izbucnit într-o altă poveste, pe care părinții păreau foarte dornici s-o asculte, dar lui Geiko îi era rău de somn așa că s-a ridicat, iar chimonoul ei a foșnit ușor. La care Virginia i-a aruncat lui Geiko o privire admirativă și s-a repezit s-o strângă în brațe, i-a mângâiat pânțele, coborând până la locul nepermis, spre disperarea mamei sale și furia tatălui.

— O femeie are șapte feluri de carne, a spus Virginia, rotindu-și ochii oblici, de la tata, la mama. Iată aici talpa, gamba, coapsa, pânțele, sânul și fesa. Al șaptelea fel este aici și se numește: p.ă!

Mama, mama și tata au înlemnit.

A doua zi cerul și-a ridicat poala cernită destul de târziu. Afară zbierete de păsări, înăuntru o tăcere caldă.

Dintre toți, doar Murdărica a mai vrut să discute cu Virginia, iar din gura aceleia au ieșit rând pe rând, toate poveștile pe care le auzise vreodată, poate nu așa frumos cum fuseseră ele gândite dintru început, dar în orice caz mult mai amuzante, fiindcă nu s-a putut opri prea curând nici din râs, nici din povestit.

Și apoi: foame, sete, frică, frig, dor.

Virginia și Murdărica s-au ghemuit una în alta și au așteptat să vină tata să le certe că nu au udat florile, să vină

mama să le cheme la masă, să vină mama să le strângă în brațe, să vină oricine, chiar și un necunoscut.

Spre seară și-au luat curaj și s-au dus împreună la bucătărie.

Pe măsuța din bucătărie, un *kanzashi* însângerat.

Grădina de Pruni

Micuța japoneză purta o rochiță liliachie și o bluziță albă, cu mâneci bufante. Ciorapii albi, cu jartieră se opreau cam pe la mijlocul pulpei, oferind vederii o fâșie de piele. Și apoi fundele: cele mai multe în păr, altele pe ciorapi și una mare de tot, în talie. Îi dădeau un aer zburdalnic și primăvărat, potrivit zilei aceleia, în care se celebra festivalul bărbăției.

Foarte frumos până aici, numai că din oglinda magazinului îi zâmbea strâmb o fețișoară bosumflată, fiindcă un bărbat tocmai o refuzase.

— Copiii nu au voie alcool și țigări, a repetat casierul.

— Dar eu nu sunt copil, a spus micuța japoneză.

— Dovedește.

Nu avea actele la ea și chiar dacă le-ar fi avut, nu ar fi ajutat-o prea mult.

A lăsat banii, și-a ales un penis din marțipan roz și l-a împins ușurel, în gură. A șoptit ceva și, neprimind răspuns, și-a urcat piciorul stâng, pe masa din fața casierului. Omul a ridicat ochii, tocmai când faldurile rochiței s-au dat în lături, iar dintre ele a ieșit un pantalonaș cu volane dantelate. Apoi s-a întins spre casier, iar acela a acționat din instinct, nici n-ar fi putut altfel. Ce a făcut? I-a dat o palmă, a luat-o de cozi și a scos-o din magazin, cu forța. S-a liniștit când a văzut-o plângând în fața ușii. *Bărbatul are nevoie să domine o femeie, asta îl face fericit*, și-a zis. Și a avut dreptate, cel puțin în cazul lui, fiindcă s-a luminat la față. Poate a fost chiar așa sau poate zâmbetul lui

s-a iscat la vederea procesiunii³ care tocmai trecea pe stradă. S-a răsucit și ea, și a rămas cu gura căscată la falusul auriu, de dimensiuni monumentale, pe care preoții îl dansau, în drum spre templu.

Numai că i se cam tăiase de sărbătorit. A întors spatele petrecăreților și s-a îndepărtat, până când larma s-a stins în urma ei.

Se prea poate să fi mers mai bine de o jumătate de oră până când a ajuns în Grădina de Pruni. Grădina era amenajată pe un deal, care părea cioplit cu o spatulă de înghețată. Prin mijloc trecea un pârau, peste care se arcuiau podețe de lemn, mai încolo erau pomi în floare.

S-a așezat pe o bancă, a aprins ultima țigară și a inhalat fumul cu poftă. Când să-l dea afară, s-a înecat și asta a făcut-o să râdă, amintindu-și de sor-sa care spunea că de la fumat, îi mirosea păsărica a bărbat.

Japoneza a mai dat o raită peste alei, de parcă ar fi căutat ceva. A găsit un pui de seară: umbrele se strângeau în cortegii din ce în ce mai apăsătoare, printre pâlcurile de oameni care se vânzoleau să intre sau să iasă, veseli, chiar fericiți, savurându-și acadelele multicolore. Nu-i mai ardea de nimic. *Ca să vezi, e de ajuns un bărbat rău, ca să-ți strice o zi bună!*

De undeva i-a alunecat un mârâit – și-a jurat să se răzbune.

Ca să ajungă mai repede acasă, trebuia să ia metroul.

---

³ Am făcut referire la Kanamara-Matsuri, un festival japonez, dedicat fertilității. Festivalul are loc primăvara și reprezintă o atracție turistică.

În aerul străzii se simțea energia a mii, poate chiar a zeci de mii de oameni, care se rugaseră pentru fertilitate și dragoste. Stația era mai aglomerată ca niciodată, iar pe unele chipuri deja nu se mai citea strălucirea aia, ci altceva, erau schimonosite de oboseală. Împingătorul le-a dat brânci înăuntru. Câteva stații mai încolo s-a întâmpat. Mai întâi, a simțit ceva ascuțit pe pulpa dreaptă, l-a gonit cu vârful degetelor, dar el s-a refugiat între coapse. A vrut să se elibereze de brațul care o imobiliza și să țipe, dar a speriat-o privirea disprețuitoare a insului din fața ei. În principiu, totul era în ordine, nimic rău nu i se putea întâmpla, și atunci, de ce să se agite? Ușile s-au deschis și joaca lor s-a întrerupt suficient de mult timp, ca ea să-și amintească de javra de casier care nu o lăsase să cumpere țigări și alcool. La următoarea stație, a răsucit capul și l-a zărit. Era chiar el. A răsuflat ușurată și l-a îmbrățișat.

Curând, scârțâitul șinelor s-a împletit cumva cu găfâielile lor, iar ușile s-au deschis și s-au închis de încă două ori. El i-a șoptit: „Te iubesc” și i-a strecurat un bilețel, în palmă.

La ieșire a luat-o amețeala și s-a lăsat condusă de valul de oameni, până afară.

Mergea confuză, mulți se grăbeau nepăsători, alții încă sărbătoreau.

Câteva luni mai târziu, a revenit în Grădina de Pruni și a prins un răvaș în pom. Scrisese acolo că voia fetiță.

Dorința aia i s-a îndeplinit, ba chiar mai mult de-atât, fiindcă i-au ieșit toate: și aia cu prunii și aia cu școala și aia cu bilețelul. Până și casierul a murit.

Cascada Dorințelor

Ochii mei închiși se preling pe la colțuri, alunecă lin peste lacrimile lor de nădejde, atrași de ruga mea limpede și liniștită, până la piatra din inimă pe care o aruncă departe, cale de nici mai mult nici mai puțin de optsprezece metri, după cum am învățat de la tatăl meu, căruia mă obișnuisem să îi spun simplu: părintele.

Tot de la el am deprins să semăn punct cu punct, imaginea templului despre care mi-a vorbit fără încetare și pe care am împărțit-o zilnic cu el, în cel de-al șaisprezece an al meu care coincidea cu ultimul său an de viață.

— Ce vezi tu acolo: o hartă, un desen sau un miraj, a spus el.

— Mă văd pe mine în carne, în frunză și în piatră, am spus.

Atunci a știut că am început să înțeleg învățăturile sale și a murit, iar eu am putut părăsi în sfârșit casa pentru a vizita templul nostru.

Și apoi, știam că odată cu mine avea să vină și el.

Trecuse mai bine de un an de când stăteam acolo, poate chiar doi, iar eu mă sălbătisem. Viața mea consta în cele câteva rudimente deprinse în acel ultim an, iar ruga era suspendată ca un soare adormit, neștiind nici încotro să se îndrepte, nici ce anume să vrea.

Eram sensibilă, dar nu aș fi sfidat moartea pentru a-mi îndeplini o dorință. Îmi spuneam că visele sunt planuri, iar dorințele sunt idei sau poftă. Mi-a arătat că greșeam.

— Dorința se naște din dragoste și din speranță. Spune-mi, tu pentru ce te rogi?

Când am pornit pentru întâia oară spre Templu, mi-am dat seama că într-un fel mă aflam deja acolo și că drumul spre Înalt e mult mai simplu. Oricât de dezorientată eram de toate acele revelații care în solitudine aveau eco-ul unor avalanșe, simțeam prezența cuiva care mă iubea fără să mă cunoască.

Degeaba înfloreau cireșii iarna, pe mine tot lotușii mă atrăgeau mai mult decât mugurii prea cruzi, mai mult decât bărbații sau decât femeile. Trăiam pentru frunzele ruginii, pentru iubirea necunoscută și pentru călugării nevăzuți, care semănau în noi, înțelepciunea lor. Acum socot că eram tare deprimată.

Vreme de douăzeci și una de zile am plecat de acasă spre Templu și cu fiecare drum m-am apropiat mai mult de el.

Când mi-am pierdut speranța și șirul zilelor, am izbutit să urc muntele până la jumătate, adică până în locul în care, cu vreo cinci sute de ani în urmă, fusese reconstruită această minunăție, a cărei verandă suspendată era susținută de optsprezece pilaștri, cel mai înalt având dimensiunea de doisprezece metri și circumferința de doi metri. Părea o schelă trainică și era realizată din îmbinarea pilaștrilor cu șine de lemn și fără a folosi un singur cui. Deasupra schelei se afla o scenă, numită și scena din K. Se spunea că aceea ar fi fost zguduită, de-a lungul timpului, de numeroase catastrofe naturale, dar a rezistat.

Am găsit acolo mai multă liniște și mai multă frumusețe decât în fantezia pe care am împărțit-o cu un mort.

Însă el nu m-a părăsit, mi-l amintesc tremurând în jilțul lui sculptat, cerându-mi să mă arunc odată de pe scena din K.

Nu l-am ascultat și spun asta spre rușinea mea.

Aerul era mai proaspăt acolo, iar în unele zile ajungeam sus chiar înaintea grupurilor de turiști. O singură dată am pătruns în Templu și m-am putut ruga în fața statuii lui Kannon⁴.

Înlăuntrul era discret luminat cu lumânări și lampioane, de-a lungul pereților lambrisați erau etajere cu statui străvechi, înfățișând zeități protectoare, dintre care a coborât una care s-a apropiat de mine. Părintele. M-a dojenit blând că nu mă desprind de el, că nu iau decizia mult așteptată. Vedenia m-a descumpănit, mă temeam că nu avea să mă lase niciodată în pace.

— Aruncă-te odată de pe scena din K, a repetat.

Să mă arunc de la o înălțime de aproape 15 metri nu era o glumă, dar a repetat vorba asta, și nu o singură dată. Și ori de câte ori mă nimeream pe verandă singură, mă gândeam la asta, priveam în zare către munți, în jos spre hăul acela frumos, verde, apoi în sus spre cer, dar nu reușeam să mă hotărâsc ce să fac. La drept vorbind, duceam o viață searbădă și totul părea să mă împingă spre călugărie. Numai că eu nici nu mă dezmeticisem bine după moartea părintelui meu și nu mă simțeam în stare să servesc într-un ordin.

După multe săptămâni m-am aruncat.

---

⁴ Kannon, Zeița a Îndurării, Lord al Compasiunii

Era întuneric, era golul din mine, locul acela în care doar zeii cei buni și vorbele lui mă puteau călăuzi.

Căutam un altar și căutam o dorință, căci el mă învățase că nimic nu e mai nefiresc decât o rugă fără dorință. Am înțeles asta dintr-odată, pentru că Buddha m-a îmbrățișat cu toată compasiunea sa.

De cum am pășit pe cărăruia spre Cascada Dorințelor, un călugăr mi-a întins un răvaș pe care am grăbit să-l deschid, dar când mi-am desprins ochii de pe înscris și l-am căutat cu privirea, călugărul dispăruse.

Pe răvaș era adresa unui bărbat.

Și, gândindu-mă eu la asta, mi-am continuat drumul până în locul în care cascada se trifurca.

Apa era potabilă, iar fiecare fir purta un altfel de noroc, îndeplinirea altă dorință. Se numeau: apa longevității, apa succesului și apa dragostei. Oamenii își întindeau cănuțele cu toate lungi, străduindu-se să culeagă fie și numai câțiva stropi de apă. Eu nu-mi doream nimic, dar cei din jur erau atât de veseli, că am făcut-o și eu. Nici nu știu din ce am băut, dar la întoarcere mi-a venit pofta să mă sui într-un cireș înflorit, să mănânc polen.

Bărbatul al cărui nume era înscris pe răvașul de la Cascada Dorințelor, locuia în suburbii. I-am scris într-o doară, chiar de Ziua Îndrăgostiților, iar el mi-a răspuns cu o scrisoare și cu o orhidee.

Săptămânile s-au scurs mai repede.

Bărbatul al cărui nume era înscris pe răvașul de la Cascada Dorințelor a continuat să-mi scrie, iar în fiecare dintre

plicurile trimise de el, am descoperit câte un mic dar. La început, erau cristale colorate, pe care m-a învățat să le înșir pe trup, în fiecare seară. Am făcut asta, iar după câteva nopți, mi-a apărut în vis, mă învăluia ca un abur fierbinte, nici nu puteam deosebi sărutările, de îmbrățișările sale.

Săptămânile s-au scurs așa, într-o desfătare nebănuită, iar asta până când în loc de plic, mi-a sosit prin poștă un pachet, de dimensiunea unei cutii cu prăjituri. Înăuntru am descoperit o ureche de elefant⁵. După o noapte de dragoste am plecat să-mi caut iubitul.

În ziua aia mi-aș fi dorit să-mi mai vorbească părintele, însă vedeniile rareori vin când le chemi. Și apoi, mi-am amintit de toate acele povești de dragoste pe care tot el mi le povestise și de suspiciunea mea. Îmi venea să și râd.

Dar gândul la el, nu-mi dădea pace, așa că m-am mai dus o dată la Templu. Pe drum am avut revelația că-mi voi întâlni iubitul sus, pe verandă. Asta mi-a dat aripi și am ajuns acolo înaintea tuturor. Numai că sus nu era nimeni. Burta mă durea, îmi era frig, rucsacul de pânză mă apăsa.

Ce era să fac?

— Aruncă-te odată de pe scena din K, a repetat.

„Săritul interzis!”, atenționau câteva plăcuțe. „Nu vă sprijiniți de balustradă!”, avertiza alta. „Supravegheați cu grijă copiii!”, anunța alta cu litere de-o șchioapă. Parcă le-aș fi văzut pentru prima oară.

---

⁵ Instrument tradițional japonez, destinat plăcerii femeii.

Mi-am azvârlit ochii peste balustradă. Oamenii începuseră să urce muntele spre Templu. M-am așezat pe o bancă, ca să citesc povestea⁶ înscrisă pe un panou.

Am mângâiat balustrada din fibre aproape carnale, ne-am întrepătruns, eram, până la urmă, mai vegetală decât ea, iar ea, cu mult mai umană. Jos, la rădăcinile scenei se scursesese sângele câtorva sute, sacrificiile lor erau întipărite în lemn, la fel și durerea.

Am ridicat un picior și am încălecat balustrada, m-am întins peste ea ca pe un pat îngust, am simțit răcoarea brizei parfumate care m-a mângâiat cu aripa ei, apoi aburii care se ridicau din dreptul cascadei, străpunși de raze. Am ezitat un timp, balansându-mi piciorul drept ca un copil ce eram, până când m-am plictisit, mai ales că apăruse multă lume și părea să aștepte ceva - fremăta.

Ei bine, și eu așteptam ceva, numai că nimeni nu părea să înțeleagă asta.

Rotindu-mi capul mi s-a părut că zăresc șiruri de oameni urcând drumul spre Templu, iar jos-jos, la baza schelei am văzut un grup de călugări care își lungeau gâturile spre mine, în vreme ce dincoace, pe verandă, se strânsese deja o mică

---

⁶ „Pe timpuri, în încercarea disperată de a-și îndeplini dorințele, oamenii se aruncau de pe veranda Templului de la înălțimea de cincisprezece metri. Dintre cei peste două sute de săritori, doar optzeci la sută ar fi rămas în viață și, ca urmare, și-ar fi văzut dorințele îndeplinite.”

mulțime care păstra ceva distanță de mine, de frică să nu mă arunc.

— Ia o decizie, aruncă-te, a repetat.

Am zâmbit unui copilaș care tocmai pășise pe verandă, dar și mamei lui care m-a privit mirată, mi-am desfăcut chimonoul, ca pentru a-i aranja aripile și m-am aruncat.

După o săptămână ajungeam într-un han din suburbii.

Bătusem drum lung până acolo, iar pentru asta nu avea să-mi pară rău.

Un an mai târziu ne...

Lătratul căprioarei

În vacanța de vară am ajuns cu părinții, pe o insulă din Arhipelagul Japonez, despre care se spunea că ar fi fost vrăjită. Eram așa de deprimat de despărțirea noastră, că nici nu mai știam, ce era cu mine, iar după aterizare, m-am rătăcit.

N-aș putea spune cum am găsit drumul, dar după două zile de mers, am pus piciorul într-o pădure care părea desprinsă dintr-un basm cu smaralde. Pădurea avea o luminozitate aparte, dată probabil de înălțimea cedrilor, printre crengile cărora, era filtrat un abur misterios. Terenul era foarte umed, apa băl(t)ea sau se scurgea alene printre stânci de mărimi elefantine, care fuseseră acoperite complet cu un mușchi verde-gălbui. Prin urmare, podeaua pădurii era stâncoasă și denivelată, iar piciorul putea aluneca în orice moment. Să fi tot mers cale de vreo două ore prin pădurea aia stranie, până când s-a lăsat noaptea.

Cedri erau foarte înalți, iar în lumina lunii nu le mai puteam distinge coroanele.

De undeva s-a auzit un urlat. Să mi se fi părut? Poate că nu, dar orișicum, singurele sălbăticiuni care umblau pe acolo erau macaci și căpriori.

La un moment dat, bătăgând eu de seamă că zgomotele pădurii s-au mai potolit și văzând în fața mea un trunchi sacru, m-am oprit. Era înconjurat cu o frânghie împletită din pai de orez și mi-am zis că în singurătatea aia, acela era cel mai sigur loc pentru un drumeț obosit ca mine. M-am ospătat cu fructe uscate și pâine, am băut câteva căni de apă de izvor și am moțăit până spre miezul nopții, când au răsunit zbierete de păsări speriate și un urlat înfricoșător de lup.

Dimineața m-a găsit tremurând, înțepenit de frig, de frică. Mi-e urât să recunosc acuma că m-am temut pentru viața mea, dar și mai urât îmi e să spun că n-am vrut să mă dau bătut și am hotărât să rămân acolo, până când îmi voi fi terminat de scris cartea. Ar fi putut dura un an, o lună sau o săptămână, nu știam cât avea să-mi ia mie, dar nu-mi păsa.

Despre ce era să scriu?

M-am așezat direct pe pământ, mi-am sprijinit spinarea de pomul sacru și m-am apucat să meditez. O căprioară a lătrat în depărtare, apoi din ce în ce mai aproape. Nici n-am tresărit. Începusem s-o cunosc, iar după glas aș fi zis că era veselă.

Seara eram în aceeași poziție. La un moment dat am auzit un foșnet în tufișuri. Foșnetul s-a transformat curând într-un zgomot mare: fornăieli, tropote, scrâșnete, mârâituri, iar în final, schelălăieli și un țipăt scurt, ca de cornută înjunghiată.

Un lup și o ciută, n-ar putea fi altceva, mi-am zis. M-am luat după zgomotele venite dincolo de grohotiș, iar de pe culme am intrat în desiș și din spatele tufișurilor am întrezărit un rânjet fioros. Era un lup, numai că lupii dispăruseră demult din Japonia. Să fi fost totuși un câine? Nu avea cum. După felul în care ataca, nu încăpea nicio îndoială că era un animal sălbatic. Ce era să fac?

Am deschis singura sticlă de saké care îmi rămăsese și am băut din ea până când nu mi-a mai păsat. Cam pe atunci, am văzut o nălucă înveșmântată doar în ghirlande de frunze.

— Tu ești, iubire, am spus.

— Chiar eu, a spus năluca.

— M-ai iertat?

— Nu.

— Apoi mi te-ai arătat în toată splendoarea ta – căci năluca luase înfățișarea ta și și-a spânzurat picioarele peste umerii mei. Avea pubisul ca un mic răvaș japonez, din care am mușcat, până când s-a desfăcut ușor, dar când să o privesc mai bine, s-a topit ca un fum de țigară, stinsă într-o cutie de conservă de pește.

Și apoi, zile, nopți, s-au perindat unele după altele: Dacă aș fi putut, aș fi scris, numai că aerul din pădurea aia mă trăgea la somn, iar eu nu găseam forța să mă opun.

Sălbăticiunile s-au înmulțit, iar într-o noapte, deschizând eu ușa cortului i-am văzut. Erau trei lupi mari cât canapeaua, cu ochi sticloși care priveau dincolo de mine. M-am închis în cort și am așteptat așa până dimineață.

M-am hrănit cu coajă de camfor, coajă de scorțișoară, cu fructe, dar îmi pierdusem orice speranță că mă voi putea întoarce vreodată de acolo.

Într-o noapte mi-ai apărut iar, înveșmântată numai în ghirlande de frunze. Ochii fremătau de dragoste. Te-ai apropiat repede și m-ai mângâiat cu stângăcie, m-ai sărutat și ai luat-o la goană prin tufișuri, de parcă ai fi vrut să te urmez. Am gonit și eu după tine, iar asta până am ajuns la pădurea de smarald. M-am oprit brusc și am alunecat pe un pietroi acoperit de mușchi. Tu mi te-ai lungit sub cap, și în cădere, am nimerit pe moale. M-am trezit între coapsele tale și drept mulțumire te-am umplut de sărutări.

— Ai găsit ariciul?

— Da, iubire.

Gura mi s-a umplut instantaneu de sânge. Ariciul era chiar acolo, făcut ghem, la câțiva centimetri de fața mea. Boceai încetișor, lângă mine, cu coapsele pline de sânge. Un lup a urlat în depărtare, o căprioară a lătrat. Am deschis ochii larg, am băut o jumătate de litru de apă și mi-am dat singur două perechi de palme ca să-mi vin în simțiri. Ne-am iubit din nou, până spre dimineață.

Dimineața ne-am regăsit într-o grădină de cedri. Lupul cu urlul înfiorător, era un biet câine. Pârâul șiroia blând. Ariciul s-a desfăcut, ne-a arătat minunea lui roz, acoperită cu perișori albi și a început să scâncească. Aveam un copil din prima noapte, iar asta avea să ne unească pentru totdeauna. Ți-am spus că te iubesc și că nu-mi pasă de bani, de fufe, de petreceri, că vreau să te iau de nevastă și să facem o fermă de arici. Nu mi-ai răspuns nimic, poate nici mă auziseși, adormiseși – ce bine! Uram minciunile.

Oare cât avea să dureze fericirea asta a noastră, m-am întrebat și am privit în sus.

Cedrul bătrân de care mă sprijineam părea să râdă din toate scorburile sale. Ceva sticlea în întuneric.

Te iubesc, stinge țigara

Am țășnit din pat odată cu șuvoiul de apă tras de vecinul de deasupra, nimeni altul decât aburel al meu, și m-am grăbit să îi iau locul, la doi metri dedesubt.

Și tot stând eu acolo, într-o atitudine filosofală, cu o manualul de Logică, într-o mână, am tușit înadins, iar de sus i-a răspuns un oftat sec, dar niciun zgomot de pași, doar un foșnet ritmic, care părea să crească, să coboare prin hornul de aerisire până la mine și să se materializeze într-un norișor cu miros de iarbă proaspăt cosită, țigară fără filtru și transpirație. La care, el a lovit ca din bici, a gemut și a pornit dușul, fornăind ca o balenă îndrăgostită. La care, io:

— Te iubesc, stinge țigaraaa!!!

Chicotind, am scos din noptieră o minusculă roz, al cărei vârf a aderat perfect și a pornit instantaneu, transmițând vibrații subtile. M-am întins să aprindă aragazul cu un singur ochi, înghesuit între cădița de duș și ușă. Aș fi luat o țigară, dar mai aveam doar câteva fire de tutun, pe fundul cutiei olandeze. Nimic mai rău. Cum-necum m-am mai împiedicat și de pisică, jucăria a alunecat, iar asta m-a trezit în sfârșit, la realitate. Era începutul unei noi zile catastrofale, mai ales că era ziua execuției primului meu iubit.

De cum am ieșit de sub duș, m-a prăbușit în altar, sub icoană, am bolborosit o rugăciune, una cam pasională, dar plină de sinceritate. Nu mă prea pricepea la asta și, de fapt, habar n-aveam ce să-i cerșesc Marelui Zeu – poate doar o țigară. Plonjând pe perne, în fața măsuței cu mozaic maur, în mijlocul

căreia se găsea un ghețuș mare de oglindă, mi-am zis că eram doar o șerpoaică.

Mi-am rotit ochii din ce în ce mai repede și le-am dat drumul drept în mijlocul ghețușului, de au sărit cât colo, din oglinda măsuței, în cea de pe perete, iar de acolo taman în oglinjoara din fața patului.

Și, ce să vezi, în patul din care tocmai mă ridicasem, era o siluetă cu un ciuf de păr grizonant.

De când plecase aburel, în garsonieră apăreau creaturi care de care mai ciudate, dar străinul din pat era altfel, era viu, în carne și oase. M-am apropiat cu temere de el. Mirosea a prăjitură și a flori de tei. Mi-am spus că numai un om sfânt putea mirosi așa frumos și m-am liniștit, pentru că sfinții sunt, de regulă, destul de amabili.

Apa din ibric se evaporase demult, așa că am pus alta, la fiert. După un clocot, am turnat-o în cană, peste lingura cu cafea parfumată, am adăugat un praf de nucșoară și am răsucit o țigară, din ultimele fire de tutun. Deci nu, chiar nu puteam rămâne fără țigări. De spaimă, broboane de sudoare mi s-au strâns pe frunte, la subsuori, s-au transformat în adevărate pâ râi aș e care și-au continuat drumul pe spinare și până la pubis.

Mi-am întors privirea spre pat – era gol, vedenia dispăruse ca iubiții primăvara, ca bufnițele în oraș, ori ca pisica aia borțoasă, pripășită din vecini, de care mă tot împiedicam.

Ce-i drept, prezența vedeniei în casă nu m-a surprins, doar îl așteptam pe Adam încă din copilărie. Mi se arăta într-un singur vis, un miraj acromat în care stăteam denudați, de o parte și de cealaltă a pomului de sub balcon. N-am fi cutezat să

ne privim, darămite să ne vorbim. Dar sfiala lui Adam se sfârșea odată cu miolăitul agonizant al unei pisici în călduri. Atunci se întorcea mirat și, descoperindu-mă, mușcând dintr-un măr cu ochi, întindea brațele să mă oprească. Inima mea bătea tare-tare, îmi împingeam în față buzele, strângeam brațele în jurul umbrelor, doar-doar s-ar fi contopit în frunzișul dragostei noastre. Dar Adam mă privea tulburat și în ochii lui, îmi vedeam trupul de șarpe.

Una peste alta, așa necăjită cum eram, am ieșit cu cafeaua în balcon, hotărâtă să îmi mângâi iubitul, pentru ultima dată. Execuția începuse și n-a durat nici măcar douăzeci de minute.

Nici nu s-a oprit bine hărmălaia, că prietena pisică, a și pornit pe una dintre crengile tăiate, de fapt pe singura care a rămas sprijinită între balcoane. Până atunci nimic nu îi stătuse în cale, pleca și venea pe furiș, uneori aducea pradă bogată, cum ar fi un lingou de cod prăjit. Dar așa grea cum se făcuse, de-abia se mai ducea pe sine, iar burta caraghioasă se balansa șovăielnic de o parte și de cealaltă a crengii. Ar fi putut cădea în orice clipă.

După execuția pomului, o aripă nevăzută a ferecat ușa balconului, ferestrele și a tras storurile, iar casa s-a întunecat.

M-am prefăcut că nu mi-a păsat de starea aia, am tras de ea ca de o falsă melancolie, am savurat așteptarea ultimei țigări, plăcerea și frustrarea. Dar a fost altfel, m-am împăcat parcă prea repede cu ideea sevrajului. Curând au început tremurăturile. Aveam nevoie de o țigară, și anume, instantaneu. Și apoi, de încă una și de încă una, ca să cobor din *Montagnes russes*. În timp ce-mi număram țigările imagine, aproape

m-am calmat, ajungând la a șaizeci și șasea, când, de undeva, a apărut iar, prietena pisică.

Brusc m-am hotărât să ies. Nici eu nu știam încotro sau mă prefăceam că nu știu. Mișcările mele erau marcate de graba aia, plină de pofte. Cu toate că nu mai aveam timp de fardat, am aruncat o privire în ciobul de deasupra aragazului. Trecuseră trei ore sau trei zile fără tutun? Pierdusem noțiunea timpului. Poate doar două?! Oricum nu mă mai grăbeam. Mi-am îmbrăcat rochia de jeans și am trântit ușa de la intrare demonstrativ.

Degeaba încercam să-mi abat gândul de la sevraj, fără bastonașul ăla docil, între buze, eram doar o sclavă. Oarecum dezamăgită că aburel avea o iubită nouă, m-am așezat pe jumătatea mea de pat. Normal, fiindcă dincolo, alături adică, dormea vedenia. Numai că n-a ieșit cum speram eu, iar când am simțit cearșaful mișcând sub mine, am tras un răcnet. Ciuful ăla grizonant s-a zbârlit ca un arc, s-a făcut ghem de furie, a scos un miorlăit îngrozitor și a țâșnit.

— Vai, prietenă pisică, n-am știut că ești tu, am spus. În zilele următoare, pisica a urcat tot mai greu pe creanga uscată, până și ea se temea să nu cadă, iar când ajungea sus îi râdeau ochii de parcă ar fi dat de-o sardină, și vai ce-i mai plăceau peștoasele, mai ales în zilele alea de pe urmă ale sarcinii.

Un timp, m-am ascuns în penumbră. Și da, m-am lăsat de fumat. Nu că aș fi vrut, ci fiindcă eram lefteră. M-am dres cu vin, nucșoară, portocale și alte alea. În primele zile, am fost mai mult amețită, după care am dat-o pe mirodenie, luam câte o linguriță de nisip și mă trânteam pe pat. Știam că nucșoara cu lapte ar fi trebuit să mă facă să mă simt cumva sau altcumva și să vomit, așa că am luat-o cu suc de portocale și zeamă de

lămâie. Între timp, savuram batoane de scorțișoară și de vanilie de Bourbon, botezate cu esențe și cognac, ori de câte ori îmi ardea de o țigară. Fructele s-au terminat primele, apoi băutura, la urmă, ceaiul. M-am trezit după vreo două săptămâni, plină de vânătaii, cu gura amorțită, buzele umflate și albe, răsfrânte peste pofta țigării.

Într-o dimineață, pisica a izbit cam tare în ușa balconului, iar geamul sufrageriei s-a deschis. Printre razele de lumină a ieșit o crenguță verde. Nu, nu putea fi iubitul meu, mărul meu murise. Și chiar nu era, o sămânță de cireș încolțise într-o fisură a balconului de deasupra, iar pomișorul crescuse așa, aproape imponderabil.

Spre miezul nopții, m-am culcușit în pat, lângă prietena pisică. Degetele mele aveau același gust din copilărie, de fapt degetele alea acrișoare erau însăși copilăria.

În seara următoare am auzit un zgomot asurzitor de pe balcon, urmat de un miorlăit disperat. M-am întins cât am putut de mult peste marginea ferestrei, dar n-am reușit să văd nimic, din pricina întunericului. Când să ies în balcon, am auzit un fojgăit și m-am izbit de un necunoscut care pătrundea în casă, pe lângă mine. O mână puternică m-a luat de talie și m-a îmbrățișat. M-am desprins ușurel și m-am refugiat pe balcon unde am dat de prietena pisică, sub leandru, învelită într-o pătură de fum de țigară. În timp ce-i număram puii, m-am pomenit strigată pe nume. La care, io:

- Tu ești, iubire? Te iubesc, stinge țigaraaa!!!
- Glumeață ca de obicei.
- Prietena pisică e bine.
- Am văzut. Are șase. Pe al șaptelea tocmai l-a halit, a spus aburel al meu, pufăind dintr-o țigară parfumată.

- Păcatul originar, adică.
- Ești cam varză, păpușă.
- M-am lăsat de fumat și ...
- Ei, dacă te-ai lăsat, apăi să-ți fie rușine!

Stampele erotice ale lui Yori

Ena se apucase de pictură cu șapte luni în urmă, iar asta la un pariu cu Akira care pretindea că nimeni nu putea deprinde arta asta. La care, ea i-a spus că el nu va reuși în viața vieților lui să facă ce știa ea, și anume să gătească rezonabil și să o satisfacă, dar ea va învăța să picteze și să câștige de pe urma picturilor ei, în mai puțin de un an de zile.

— A dracului să fii, tu asta, cu ochișorii tăi migdalați, cu tot, a spus Akira.

— Lasă tâmpeniile, bre, a spus Ena.

Cum s-a apucat Ena de pictat?

Mai întâi documentarea: căuta pe net imagini bune, își pregătea materialele, punea proiectorul pe pânza deja imprimată cu conturul fotografiei alese și mergea pe repede înainte. În câteva zile tabloul era gata.

Culmea era că nu partea creativă i-a jucat feste, ci, mai degrabă, cea comercială. A trebuit să se zbată la greu, până a reușit să vândă, uneori clientul îi pleca mulțumit din atelier, dar se întoarcea o săptămână mai târziu și-i cerea banii înapoi. Ce era să facă? Trebuia să-l mulțumească în vreun fel.

Ce a pictat la început?

Lume, dar mai ales fete frumoase, peisaje, mai ales romantice și, până la urmă, orice i s-ar fi cerut, altminteri prăpădea banii pe vopsele, pensule și pânză, carevasăzică dădea chix.

Cum a apărut Yori?

Mai întâi că era cazul să apară cineva. Era nevoie de un suflet care să-i aline nesiguranța și tristețea născute de starea aia de competiție.

Prin urmare, a intrat în viața ei ca un prieten, după care tânjea fără să-și dea seama. Părea suspect, dar avea destui ani peste cincizeci și destulă experiență, pentru a reuși să seducă și să păstreze viu interesul unei femei, iar ea s-a fâstâcit în fața piruetelor lui delicioase.

— Ce zici de stampele japoneze, a întrebat-o Yori, pe chat.

— Îmi plac, nea. Cum nu, a spus Ena.

Sigur că văzuse multe stampe erotice, dar niciodată nu le dăduse prea multă importanță. Erau chipuri inocente, trupuri învelite în chimono, inși jucând jocuri neobișnuite. Unele dintre ele depășeau orice fantezie. Chipuri sobre priveau cu surprindere sau cu sfială către animalele dezvăluite de sub faldurile sau crăpăturile unor pânzeturi scumpe, acoperind trupuri firești, deseori destul de corpolente. Era ca și cum fiecare lucrare ar fi fost construită din trei perspective, dar dialogul ăsta s-a poticnit în prezentul ei superficial.

I-a răspuns cu multă grijă, deloc jenat, de parcă i-ar fi fost frate mai mare. Iar în final l-a întrebat, dacă imaginile erau corecte anatomic. A râs amuzat.

— Ți se pare că vezi altceva, în realitate sunt hiperbole și metafore. Primele sunt grase, celelalte sunt adânci, iar dragostea lor e mare și stufoasă.

Cum arăta Yori?

Era un tip suplu, de înălțime medie, purta ochelari din spatele cărora uneori își răsucea ochii negri, ca algele peste sushi și nu, printre nasturii cămășii nu îi ieșeau fire de păr creț, iar asta pentru că era glabru.

Numai că aspectul lui conta prea puțin, fiindcă ori de câte ori îl întâlnea pe net, numele și fotografia lui de portret erau asociate cu o imagine erotică.

Se prea poate să-l fi văzut o singură dată, în carne și oase, fiindcă în ziua în care i-a cerut prietenia pe un site de socializare, i-a adresat niște cuvinte cu subînțeles. I-a vorbit despre pasiunile sale, care în mod spectaculos, coincideau cu ale ei, și anume: muzica, artele, dragostea.

Ciudate interese pentru un bărbat, nu-i așa? Mda, deși Ena avusese ocazia să constate că bărbații deveneau odată cu trecerea timpului mai sofisticăți în amor. Bărbatul matur era mai bun decât un gigolo, își spunea Ena. Ei, nu toți, doar cei mai subțirei, adică până în suta de kile și asta cu o singură condiție, și anume să îi iubești.

Se pricepea la vrăjeală. I-a dedicat o serie de arii celebre, a alintat-o în fel și chip în văzul lumii sau în mesaje private.

— Regret nespus că mă aflu în partea cealaltă a Pământului, a spus el.

— Altminteri, ce, s-a mirat Ena.

— Mă inciți ca nimeni alta! Ești făcută pentru dragoste, țurturel.

Pretindea că nici măcar întâlnirea cu el nu ar fi fost posibilă.

Precis era pe vreunde la baubau, la balamuc, în vreo țară scumpă, unde accesul la net era permis, i-a spus o prietenă lui Ena. La drept vorbind, era un scenariu plauzibil, ar fi putut fi orice, poate un cercetător al feminității sau un scriitor care își strângea material pentru o carte.

În anul ăla a schimbat multe conturi pe site-urile de socializare și a administrat cel puțin tot atâtea grupuri, în care a înscris-o și pe ea. Avea o aplecare către muzica clasică și către artă, dar îl interesau mai ales nudurile în istoria artei sau în fotografia de artă, chiar și imaginile prietenelor, uneori sumar îmbrăcate sau dezbrăcate, orice, dar până la dragoste sau în fine, așa a crezut ea.

Arta era liberă, la fel de liberi artiștii, însă în grupul lui Yori erau puțini, semn că altcineva avea nevoie de libertatea asta. Tema grupului era nuditatea, însă vorba însăși înseamnă cu mult mai mult decât un trup, deseori e un chip care și-a înlăturat masca voinței sau a conștiinței, fără de care oricine ni se înfățișează într-o stare de descompunere sufletească.

Curând a devenit dependentă de el

Îl iubea.

Era stăpânul a mii de femei, era jungla din ele, turma aia de dorințe care le mâna să caute satisfacerea plăcerii. Ce simțea când le arăta o femeie despuiată?

Mister total. Așa că într-o seară, Ena a luat la bord câteva pahare și s-a așezat la citit. Către ora cinci dimineața era încă trează, a reintrat pe site. Era acolo. L-a întrebat abrupt de ce făcea asta. A dat-o pe după piersic și s-a făcut nevăzut.

Oricine și orice ar fi fost, de la criminal la psihiatru, un lucru era cert, ceea ce făcea îi crea o plăcere intensă. La urma urmei ea și-l imagina mititel și foarte energic, răscolindu-și bretonul de maimuțel, agitându-se, ca să satisfacă o femeie.

Dar asta chiar nu conta pentru ea. Îl iubea, făcuse chiar o pasiune pentru el.

Și apoi, Akira își pierdea nopțile cu un grup de băieți veseli, prin cluburi și o neglija.

I-a vorbit lui Yori despre altele, i-a arătat cum creșteau lucrările ei, zi după zi. Dar el ar fi vrut mai mult. A implorat-o să-i arate tot, avea nevoie de momentul creației, pe viu. Spunea că orice pictură ar avea o aură energetică, iar actul de creație ar desfrâna pulsioni erotice. Voia să o vadă.

— Te implor, a spus el.

Ce-i drept, i-a transmis ceva din el, a inspirat-o ca un diavol în travesti. Și fiindcă ea era singură, amestecată de vopselele alea, excitată de bani, de *deadline*, de alcool, de tutun, de toate imaginile alea erotice sau poate numai pentru că era o artistă, s-a dezbrăcat și s-a apucat de pictat. În fața camerei.

Doar în primul sfert de oră a avut o oarecare stânjenală, după care s-a obișnuit, mai ales că lucrul a absorbit-o și nimic altceva n-a mai contat.

Era o noapte de sfârșit de vară, la drept vorbind destul de răcoroasă, iar ea trebuia să țină ușa balconului deschisă, în așteptarea lui Akira, care era prin vecini, la o beție și care avea s-o strige la întoarcere.

A adormit spre dimineață, cu Yori, care a rămas să o privească de dincolo.

— Ah, am avut destui *friends* de-ăștia, perverși nenorociți! Să-l ștergi imediat din lista de prieteni, m-ai auzit? I-me-diat, a spus prietena A.

Dar Ena nu i-a ascultat sfatul. Era curioasă. Era îndrăgostită.

— Femeile sunt frumoase prin definiție. Cum să nu le placă bărbaților și cum să nu și le dorească pe toate, a spus prietena B.

Într-o seară Enei i-a venit o idee.

— Yori, trebuie să te văd.

— Nu am cameră video, a spus el, apăsător.

Răspunsul lui nu a surprins-o. Se temea că presupunerea uneia dintre prietenele ei ar fi putut fi adevărată.

Câteva zile mai încolo a contactat-o pe chat, cu un video-call.

Ena nu mai știa ce să creadă.

A ezitat din nou, întrebându-se dacă Yori era vreun criminal internațional, vreun psiholog pisălog, vreun gigel sandibel, gingălbil, diavolul ei din pălărie, cu alte cuvinte, un fel de inorog cu hotdog, moftolog, halitor de batog, și desigur, boșorog... ceea ce i-ar fi plăcut, doar era sapio.

Ar fi putut fi oricine, ar fi putut avea aproape orice profesie.

Era confuză.

Akira reîncepuse să o caute. Aflase că rămăsese pe drumuri și știa la fel de bine că nu îl putea înghiți pe Yori și că îl învinovătea pentru neînțelegerile lor.

Ca un făcut, au sunat simultan, unul pe chat, celălalt pe mobil, numai că ea n-avea chef de niciunul. N-a răspuns. S-a îmbrăcat tacticos, și-a aprins o țigară și a plecat la plimbare. Mai bine se îmbăta singură, mai ales că era ziua ei cea mare.

Și... Ena... chiar s-ar fi îmbătat... de una singură... la majorat... numai că... în seara aia... la bar... l-a cunoscut pe... Prince... Chaaaaaaaaaar... Miiiiiiiiing...

Bonsaiul zburător

— Dispari din peisaj, vampă ieftină și redusă, stăpânită de complexe, scurtă de picioare, fără gât și strâmbă! Te omor, nenorocito! Ha-ha!

Și a tăcut. Rina căreia îi era destinată amenințarea, și-a țuguiat ochii oblici și buzele până ce s-au topit pe chipul de lună plină. Măcar apucase să înregistreze convorbirea. A ascultat-o din nou și din nou, până când a înțeles că nu era doar o glumă proastă.

— Ai avut un atac de panică, puîșor, i-a spus Maria, o prietenă de vârsta maică-sii.

— Ce să fac, a întrebat-o Rina, cu ochii în lacrimi.

— Ferește-te de femei geloase și de bărbați pofticioși. Schimbă-ți numărul de telefon, nu ieși noaptea și lasă-te de fumat, fiindcă nicotina sporește anxietatea.

S-au relaxat împreună, la o vorbă despre arta bonsaiului.

Maria a fost extraordinară aici, fiindcă a împins discuția spre micile plăceri ale vieții și ale dragostei. Nu și-a etalat viața intimă, ci s-a rezumat la povestea cu Hikaru. Fuseseră prieteni de familie, chiar vecini, dar relația avusese nevoie de ani, chiar de zeci de ani, ca să se transforme în altceva. Rina s-a mirat să afle asta chiar din gura Mariei, dar povestea o auzise demult, de la alții. Era parcă prea simplă. Maria și-a demontat fostul iubit de creier și de penis, dar i-a păstrat neatinsă inima pe care a iubit-o dintotdeauna și pe care avea să o iubească până la sfârșitul vieții ăsteia și în toate celelalte.

După câteva pahare cu lapte fierbinte, răul Rinei s-a mai domolit și i s-a făcut foame. A mușcat dintr-o plăcintă fierbinte, plină de vișine și a chicotit:

— Am avut și eu o poveste de dragoste cu Hikaru, a spus ea. Dar nu e ceea ce crezi. E iubirea bonsaiului față de lamă. Hhh. Anul trecut, eram la mare, cu un grup de prieteni. Într-o dimineață, pe drumul spre plajă, ne-am oprit la un stand de cărți. Mi-l aduc aminte ca acum – cărțile erau dispuse pe verticală și erau acoperite cu o folie de plastic, pentru a fi ferite de briză. Printre SF-uri și romance-uri, o singură carte de eseuri și câteva teoretice, de istorie, parcă. Fiind vacanță, am zis să iau eseurile. Cartea lui Hikaru m-a prins din primul moment și am rămas la o terasă, pe faleză, la o cafea lungă și multe țigări. Între timp, amicul meu citea un roman SF și arunca priviri tăioase peste plajă, spre mine, de frică să nu fiu agățată. După-amiază am continuat lectura, de pe foi volante, fiindcă amicul meu o sfâșiase, într-o criză de gelozie, iar seara, ca să nu fiu deranjată, i-am dat bani să meargă la Club, ca să-și facă bucuria cu alte fete.

— De ce ai făcut una ca asta, a spus Maria.

— Voiam să citesc.

— Orice carte sau doar cartea lui Hikaru?

— Cartea lui, da.

— Îl iubești?

— Vă iubesc pe amândoi, împreună și separat, a spus Rina.

Și așa, Maria s-a hotărât să i-o prezinte lui Hikaru.

A fost de parcă n-ar fi fost, într-un loc public și foarte zgomotos. Seara, când Rina a vrut să citească dedicația pe care i-o scrisese Hikaru, pe cartea sa, n-a înțeles mare lucru.

— Îți spun eu ce a scris: a scris că ești o găsculiță și că ai face bine să îl uiți. Plus că să lași cărțile și fițele și să te întorci la amicul tău, să te iubească.

Lupoaica

În oglinda sufrageriei, o lupoaică molfaie dintr-un baston de scorișoară. Nu e chiar înaltă, măcar ajunge până la nivelul de cunoștințe, acceptat în lumea ei și până la burta zeului cu cap de șacal. Cum care zeu? Țăla care o lasă grea o dată pe lună și apoi, îngrozit de viață, de efemeritate, o pune exact în poziția aia, în care orice sarcină se despică în două, de bună voie, de parcă ar vrea să se multiplice de la atâta iubire, să facă gemeni, tripleți, cvadrupleți, să facă cancer, numai că el continuă să lovească fără milă, până când și ochii din cap li se amestecă în omleta lui Horus, iar reflexia lor îngețată, îngemănată, se sparge în mii și mii de cristale - la fel și identitățile borderline, din visul lor postcoital, din visul nostru comun.

Aia sunt eu, cât despre iubitul meu, nu știu ce să mai scriu, fiindcă nu l-am mai văzut de ceva vreme, nu are timp, e ocupat cu afacerea lui de pompe arzoaie, cu vânzările lui. Nu mă întrebați ce zoaie-s alea, fiindcă nu știu și nici nu mă interesează. Mă sună când i se face dor, îmi cere instantanee cu aia mică, de parcă și ea ar fi potaie și ar înțelege ceva din bucuria lui, din mortificarea noastră. Sigur că nu înțelege, așa că o îmbăt. Îi dau ciocolată albă, topită în vin.

Deunăzi eram cu patru japoneze pe care n-aș vrea să vi le descriu, nici la față, nici pe dos. Prima a tras pe nas și m-a tot complimentat, aproape a născut prin mine. A doua m-a tratat cu dispreț. A treia, nu. A patra, da. Apoi am vorbit despre iubire, despre bani și, abia la urma urmelor, despre artă. Bref, m-am simțit cam prost între o misandă și un misogin. Când le-am mărturisit, ce sunt, m-au scuipat, apoi m-au pupat - m-au iubit ca pe o aberație cromozomială.

Recomandare: Mergi la Anubis. Cumpără vin. Fierbe-l și bea-l cu ciocolată albă. După câteva pahare, o să înțelegi. A doua zi, se va întoarce ea, uitarea... Ia trei într-una. Merită!

De ce ne logodim, iubire

*cel ce o va șopti, fără să-și miște epiglota,
se va schimba pentru totdeauna
și nu va muri ca toți oamenii,
ci-și va aminti de mine pe patul de moarte.*

Avea o voce blândă, dar hotărâtă, și făcea poante misogine. Îi plăcea să mă provoace și să se joace cu mine.

— Când termini orele, nebunatică mică?

— La două. Iar la două și ceva, mă întorc de la liceu, i-am răspuns.

Nu m-au surprins nici întrebările lui, nici răspunsurile mele, deși nu credeam să-l fi zărit vreodată, dar aveam atitudinea asta ascultătoare, fiindcă mă prostise soră-mea mai mare, cu regulile ei de bună-purtare.

Dar revenind la dragul meu necunoscut, nici măcar nu mai știu când am vorbit pentru prima oară. Cred că telefonul a țârâit pur și simplu, eu am răspuns, „alo, alo, alo”, am repetat de multe ori, până când a binevoit să murmure ceva și uite-așa, între noi, s-a legat o conversație care s-a sfârșit de-abia când am auzit cheile surorii mele mai mari, zdrăngănind în ușa de la intrare. Iar pentru că ea, nu se întorcea niciodată, înainte de zece seara, aș spune că petrecusem peste patru, cinci ore împreună cu el, într-o stare de visare indusă.

Prin urmare așa am deprins meditația asta - cădeam pe gânduri dimineața și mă dezmeticeam de-abia către seară.

— De când te-am cunoscut, am pierdut noțiunea timpului.

— Ai boala somnului, păpușă!

Am râs la vorbele lui, dar ar fi fost mult mai bine să îi trântesc telefonul în nas chiar atunci - poate că asta m-ar fi salvat.

Pe atunci înțepeneam în vreun fotoliu, sub un teanc de caiete, de cărți, iar după doar câteva ore de studiu, mă prăbușeam în plăcerea mea caldă, inspiram adânc, dar îmi înghițeam respirația cum mă învățase el, până începeam să îngheț și aproape paralizam, alunecam în uitare.

— Vreau la nivelul următor!

— Nu mai ai mult!

Nu l-am crezut. Trăiam, la propriu, între două vise și aș fi vrut să se termine odată viața aia virtuală și să trec dincolo.

— În curând, va trebui să ne luăm rămas bun pentru totdeauna!

Sigur că nu l-am crezut, cum era să-l cred?!

— Ești ... bolnav?

Mi-a ghicit spaima.

— Nu-ți fie frică de moarte, fiindcă e previzibilă. Trupul tău și-a început alunecarea încă din uter și va continua să coboare încă trei metri, atâta tot.

— Nu-mi spune că sufletul e nemuritor ...

— Nici prin cap nu mi-a trecut una ca asta, prostuțo!

— Dacă mă părăsești, mor.

— Voi rămâne mereu cu tine, iubire, dar pentru asta va trebui să ...

Asemenea lucruri se înțeleg fără multe vorbe. De fapt, și eu doream. Dar s-a întâmplat altfel decât în kamasutra. Mi-a spus să mă întind pe podea, cu capul orientat spre sud și vârful picioarelor spre nord și să-mi umflu abdomenul.

— Expiră. Inspiră. Mai adânc. Expiră. Inspiră. Bravo, păpușă. Asta e!

Așa am deprins respirația abdominală. Firește a rămas acolo, la telefon, lângă mine, îmi șuiera în ceafă. După un timp, m-am regăsit învăluită într-o boare blândă, picioarele mele s-au topit în covor, la fel brațele și capul, până ce m-am pierdut de tot. Minte mea, golită de gânduri, m-a eliberat și atunci m-am prăbușit literalmente, într-o groapă prematură. Ochii și dinții pocneau, de sub pleoapele și buzele grele, lipite cu lipici. Doar urechile mele s-au deschis larg. Și pieptul.

Apoi iubitul meu mi-a povestit despre planete. Prin urmare voia să mă seducă, ori nimic nu e mai caraghios decât un bărbat deștept, care îndrugă prostii.

Vorbea ore în șir și, între timp, mi-a mărturisit că își mângâia genunchii. Îl dureau rău, mai ales stângul, pentru că se spărsese ca un ou de dinozaur, pe când alunecase peste o stâncă, în timpul unei escalade. De asta, mă ruga să-mi dezmierd și eu genunchii. Îl ascultam, luam drept bun orice mi-ar fi spus dragul meu obsedat, îi sorbeam vorbele. Din când în când mă întreba, dacă simt cum mâna cu care mă atingeam devenea una cu pulpa. Așa era, chiar nu știu de ce aveam senzația asta, că cele două tipuri de carne se întâlneau atât de intim, încât se producea un transfer de celule, un transfer de

cunoaștere, iar mâna mea se făcea pulpă și pulpa mi se transforma în inimă. Și el era acolo, cred. Atunci a pronunțat pentru prima oară cuvântul acela.

— Morgasm!

Sigur că auzisem de asta, doar că noi, fetele, îi ziceam un pic altfel.

— Oh nu, morgasmul e altceva, obrăznicătură.

S-a grăbit să mă liniștească, spunând că mă înțelegea și că nu m-ar fi judecat niciodată.

L-am aprobat, dar vocea mea era schimonosită. Îmi era frig și greață, nu puteam respira. M-am ridicat, făcându-mi vânt ca dintr-un leagăn, dar picioarele îmi puneau piedică. Trebuia să mă aștern la loc, pe podea, să dorm. Trebuia să dorm. M-am ridicat. Tălpile mestecau parchetul care avea să cedeze și, în cele din urmă, să se deschidă sub picioarele mele. Doar ochii clipeau nebunește, iar goana lor, uneori sacadată și descompusă, avea un singur rost: să-mi încălzească trupul grosolan și greoi cu lumina lor. REM.

Cândva l-am auzit murmurând calm, că mă iubea, că era alături de mine, alături de mine la propriu, că mă vedea de la un geam. Am sărit în picioare de îndată, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, m-am ridicat pe vârfuri și am dat la o parte perdeaua olandeză, îngălbenită de soarele nostru murdar, pătată cu flori de cerneală, m-am suit pe calorifer, de acolo pe tocul ferestrei, dar oricât l-am căutat cu privirea nu l-am putut descoperi.

Pe strada îngustă din fața casei, nu trecea nimeni. În plan secund se zărea doar un bătrân care tăia crenguțe de liliac.

Privirile noastre s-au întâlnit, dar știam că era aproape orb. I-am zâmbit inocent, din cerul ferestrei, ca un înger gol, atârnat în brad. Nu putea fi el!

— Vreau să te văd acum. Te vreau!

Iubitul meu nu se așteptase să am reacția asta pasională.

— Vrei să ne logodim, iubire?

Asta m-a luat prin surprindere. Am amuțit împreună, iar timpul s-a dus.

— Sunt afară, frumoaso, a spus o oră mai târziu.

Nici măcar nu știu de unde-i răsună vocea, poate era doar în mintea mea. Oricum, m-am grăbit să ies la poartă. Nu se vedea nimeni, dar poarta scârțâia, iar ușița stricată a cutiei de scrisori s-a crăpat isterică, lăsând să cadă o revistă de literatură, câteva pliante și o cutiuță răscoaptă din piele bej. Am deschis-o ca vrăjită, iar înăuntru am găsit inelul. Era un vrej de aur, cu patru pietricele și o perlă în mijloc. Mi se potrivea. Cum de-mi știuse măsura? Am scos capul pe poartă și l-am revăzut pe bătrânul care stătea în poarta casei sale, fluturând spre mine un buchet uriaș de liliac. Nu puteam concepe că vorbisem atâtea luni cu un bătrân și că, pe deasupra, mă mai și logodisem cu el.

M-am întors dezamăgită în casă, din receptor nu se mai auzea nici măcar tonul. Am mirosit cutiuța inelului.

— Fumezi?

— Nu te privește, dihanie mică, a spus.

Ce figură, a simțit că uram țigările.

— Îți place inelul, grăsuțo?

— Da.

— Atunci vreau să te aud râzând, iubire. Râzi! Uită-te la degetul tău inelar și râzi!

Nici pomeneală să râd. A continuat să vorbească blând și ferm, iar eu pluteam și mă umflam în vocea lui ca o brânză fermentată, fondantă, maturată care s-a întâlnit cu un pârț de dioxid de carbon. Nu puteam să râd. Bătrânul meu logodnic m-a liniștit, spunând, că nu era nicio problemă și că avea încredere în mine și că voi râde într-o bună zi. Voi râde ori de câte ori voi vedea un bărbat. Bolborosea, iar eu îi preluam vorbele, le mestecam și le rosteam din nou sau poate doar îl acompaniam, nu mai știu cum a fost, dar mi-ar fi greu să despart replicile mele de ale lui. Oricum, dialogul nostru a sunat cam așa:

- ... și voi râde și mai batjocoritor ...
- ... ori de câte ori voi vedea un bărbat gol ...
- ... și mă voi încrunta, mă voi strâmba sau voi întoarce capul ...
- ... ori de câte ori mă va privi un bărbat și ...
- ... și mă voi umple de silă ...
- ... ori de câte ori mă va atinge un bărbat și
- ... și mă voi speria ...
- ... ori de câte ori mă voi vedea în oglindă și
- ... și mă voi înspăimânta ...
- ... ori de câte ori voi vedea chip sau trup de femeie și
- ... și nu voi iubi niciun alt bărbat ...
- ... în afara ta ...

- ... și nicio altă femeie ...
- ... în afara mea ...
- ... și numai unul în altul vom găsi desfătare ...
- ... numai și numai unul pentru altul ...
- ...și numai unul în altul vom putea muri de plăcere...
- ... numai și numai unul în altul ...
- ... fără ca nici măcar să ne atingem vreodată ...
- ... și ...

Bătrânul meu logodnic era la receptor, era în mintea mea – e suficient să mă gândesc la scena asta și o retrăiesc.

— Să vrei mereu prieteni mai înțelepți decât tine și prietene mai frumoase ca tine, ăsta e rostul însoțirii.

După ce mi-a spus asta, s-a enervat din senin și a început să înjure.

Am înțeles repede că se întâmplase ceva. Mi-a spus că urma să plece în străinătate și că ar fi preferat să ne despărțim ca niște logodnici adevărați.

— Ai șaptesprezece ani, cât despre vârsta mea nu vreau să-ți vorbesc, pentru că nu vreau să știi cine sunt. Ei, nici chiar așa, nu sunt bătrân și n-am ajuns nici măcar pe la jumătatea vieții. Îți promit să mă întorc, să te caut când voi reveni în țară, iar dacă nu te vei fi căsătorit până atunci ...

Am bufnit în plâns.

— Acum vreau să mor, acum, l-am rugat printre lacrimi.

— Poftim?

— Vreau să fim împreună, trebuie să fim împreună.

— Și eu vreau, a spus o voce suavă.

— Ce dracului caută jechoasa aia acolo?!

Am răcnit ca un animal și o coardă vocală a cedat. Pe înserat, tata ne-a găsit pe amândouă, lungite pe podeaua pătată de sânge, de o parte și de cealaltă a receptorului. Eu nu puteam vorbi, iar soră-mea era...

Domnul H

— Vino cu articolul în 48 de ore, sau te scot din redacție, a spus șefu'. Ne-am înțeles?!

L-am lăsat să-și consume furia. La urma-urmei, mă găseam unde doream de vreo două săptămâni, iar asta datorită lui și pe banii ziarului.

Sala uriașă de bar, străbătută de miliarde de fire de lycra, fremăta sub orga de lumini. Boxele vibrau și ele, antrenând dansatorii. I-am făcut semn unui angajat care s-a apropiat de îndată, de mine.

— Vă pot ajuta cu ceva, a spus angajatul.

— Mda, am spus. După cum știți, am venit aici pentru artă.

— Știm. Mâine începe panotarea expoziției de stampă japoneză. Sunteți invitatul nostru, la vernisajul de la sfârșitul săptămânii.

A dispărut înainte să apuc să-i mulțumesc. Tocmai pentru stampe eram eu acolo și abia așteptam să le văd. Ca să-mi fac bucuria, promisesem un articol de scandal, legat de arta canibală. Nu că mi-ar fi plăcut mie așa ceva, dimpotrivă.

La un moment dat, după al neșpemiilea pahar, mi s-a rupt filmul. La trezire am tras o gonetă până la veceu, iar la întoarcere barul era gol-goluț și întunecat.

— E cineva?

Mi s-a părut că aud o mișcare, o șoaptă timidă și că întrezăresc sclipirea unei brichete.

M-am refugiat într-un separeu de nefumători și mi-am deschis tableta.

În lumina aia, ce să vezi: dau peste niște cutii mari pe care scria cu litere de-o șchioapă: HOKUSAI. Înăuntru: stampe. Nu mi-aș mai fi luat ochii de la ele. Când am descoperit semnătura maestrului, am amețit. Mi-am revenit, realizând că nu aveau cum să fie originalele de la 1800. În timp ce meditam la toate astea, am auzit un chiot.

Erau două fetișcane atrase de lumina tabletei mele. Și ele fuseseră, pesemne, în toaletă, la închiderea barului. Mi-am netezit costumul și mi-am aranjat părul, cu degetele. Ele păreau interesate de mine sau poate doar mi se părea. Una dintre ele avea o sticlă de sake și o sticlă de suc. Dintr-o dată, am simțit că trebuia să le cert și le-am luat la întrebări. Ce faceți aici, câți ani aveți, unde învățați, etcetera. Erau foarte binecrescute. Mi-au răspuns cu mult tact, așa că m-au împlânzit. La asta a contribuit, mai mult ca sigur și faptul că mi-au dat mie sticla de sake și s-au mulțumit cu sucul. După o jumătate de oră eram prieteni.

— Ce contează mai mult pentru un bărbat, domnule H, a spus una dintre ele.

— Așteptarea, am spus, derutat că mi se adresase așa. Voi fi toată viața îndrăgostit de stampele astea.

— Mă refeream la femei!

— Și la ele. Hm. Fata aia care a stat un an întreg, în prima bancă, în fața mea. Hhh. Am avut de așteptat mai bine de douăzeci de ani, până am fost împreună.

— Soția?

— Iubita.

— Altceva?

— Politețea, eleganța, bunul simț.

— Și înfățișarea?

— Simplitatea. O femeie îmbrăcată într-o singură culoare iese în evidență, într-o manieră discretă. Mda, distinsă. Iar dacă e dezbrăcată, e ... pur și simplu perfectă.

— Și fardurile?

— Îmi plac femeile de toate vârstele, tablourile clasice și covoarele orientale. Dacă o femeie vrea să se mânjească și să se atârne într-un cui, deasupra șemineului sau să se facă preș, la picioarele patului, e treaba ei.

— *No make-up look?*

— Da.

— Și defectele?

— Sunt perfecte.

— Vergeturi? Celulită?

— Vrei să spui: dungulițe și gropițe?

— Și operațiile?

— Frumusețea absolută e cea cu care venim pe lume. Orice intervenție ne apropie de animal sau de obiect.

Mă așteptam să fiu aplaudat. Aiurea. Mi s-a părut că zăresc o scânteie în ochii uneia dintre ele. Probabil am avut dreptate, fiindcă a izbit cu pumnul în masă și mi-a spus că dorea să se călugărească sau să se mărite cu un bătrân înțelept ca mine – am înghițit în sec.

— Nu de mine ai nevoie, ai nevoie de înțelepciunea mea. Citește, continuă-ți studiile ...

— Ba nu, domnule H.

— Și, am spus, nici într-o mănăstire n-ai rezista prea mult. Ești o floare de foc. Ai nevoie de apă și de aer, iar hrana care-ți trebuie ție e dragostea. Nu există dragoste bună și dragoste mai puțin bună, există însă dragostea împărtășită, iar aceea e o enciclopedie cu foarte multe volume.

Curând mi s-a rupt iar filmul.

Când m-am trezit, hoitul meu puțea a boală. Alături, Hokusai, cu un carnețel. La a doua aruncătură de ochi m-am prins că nu era el, ci un bărbat voinic și politicos, îmbrăcat în polițist. *Hopa, acumă chiar că am subiect pentru șefu'*, mi-am spus.

Privind către lumină am văzut că soarele se pusese pe *grill* și sfârâia ușurel.

PARTEA A DOUA: Fantezii europene

Sfânta galantă

Toată copilăria am dormit străjuită de o icoană afumată de candelă, pe care nu puteam desluși mare lucru. De fapt lemnul înfățișa vederii câteva pete de culoare brun-roșiatică, străfulgerări aurii, din loc în loc, și multe umbre întunecate, de parcă Lumina ar fi pătruns de pe cealaltă lume și până aici, pentru a purifica lemnul cel sfânt.

Mi-a plăcut să cred că a avut grijă de mine și chiar așa a fost. Mai întâi că nimeni nu a murit sub ea, după știința mea, ceea ce era o adevărată performanță pentru o icoană de peste o sută de ani. Și apoi, că ori de câte ori am avut vreo suferință sau incertitudine, și-a făcut simțită prezența.

Cu un an în urmă, acoperișul s-a spart, podul s-a umplut de sloiuri de gheață care s-au topit brusc, scurgându-se în camera mea. Exact în acel moment, eram în toiul dragostei, în brațele iubitului. Becul plafonierei a început să pâlpâie, apoi a pocnit cu un zgomot asurzitor. Între timp apartamentul se umpluse de mizerie, iar apa continua să se prelingă pe ziduri. A continuat două nopți și o zi, căram muncitorește, găleți cu zoaie, efectiv nu mai știam de noi, iar asta până când tavanul apartamentului s-a spart într-un colț, chiar deasupra icoanei.

Cum furtuna a părut să se mai domolească, am adormit și noi, îmbrățișați, pe canapeaua noastră. Spre dimineață – liniște. A doua zi – triluri de păsări, mai aproape ca niciodată; deasupra, prin spărtura tavanului, răsărea soarele. M-am uitat

siderată la icoană, mai ales că în lumina aia părea să strălucească.

La începutul primăverii, am lăsat icoana în grija unui restaurator care n-a știut să-mi spună despre ea altceva, decât știam și eu, și anume că era veche, dar nu foarte-foarte, părea putregăită și cam arsă de flacăra candeliei. Omul a adăugat că vechimea unei icoane nu contează, fiindcă multe sunt chiar urâte sau au pictura compromisă, dar dacă lemnul era bun se putea picta deasupra, artă adevărată.

Câteva luni mai târziu l-am căutat pe restaurator, rugându-l să nu intervină asupra desenului, fiindcă doream să văd originalul și nu o pictură prefăcută. Numai că omul s-a lăsat atât de greu, așa că am intrat la idei. Nu cumva o vânduse?

M-am liniștit doar când am văzut lucrarea pe planșetă.

De sub fum ieșise o scenă galantă, zugrăvită cine știe când, de un pictor oarecare, pe o veche bucată de lemn. Erau două, chiar trei perechi de tineri. Doi dintre băieți se ploconeau la picioarele domnișoarelor. Din tufișuri pândeau alți doi, admirând decolteurile adânci și brațele rotunde.

Era multă iubire acolo și multă Lumină aici. Mi-am spus că icoana s-a întrupat din credință, din candelă, din iubire și că, din aceleași motive, într-o bună zi, a plecat.

O studentă la Cabana Vânătorilor

Pe spinarea dealului, în spatele tufelor înflorite de soc și de cătină, erau grădinile publice, înșirate de-a lungul unor drumeaguri pietruite, săpate în panta nefiresc de abruptă, pe care trebuia să o urci, dacă doreai să ajungi în vârf.

Soarele ardea, taxiul nu trecea de bariera ridicată în dreptul părculețului cu lac artificial, iar Voichița, orășeancă, deci mai puțin obișnuită cu natura. E drept că era studentă la bio, venită în *terra incognita*, la lucru. Ce era să facă? I-a mulțumit taximetristului care a privit-o cu uimire când i-a povestit cât de fericită era că-și găsisse un job chiar pe felia ei, și anume, la Cabana Vânătorilor, și-a urcat rucsacul în spinare și a luat-o la picior, cu ochii pe ecran.

A găsit iute drumeagul potrivit și s-a oprit pe o bancă. În jurul ei nici țipenie. Și-a scos un *croissant*, un cappuccino, pacul de țigări, gol. A mușcat o gură de corn, a sorbit o înghițitură, le-a mixat, apoi a dat capul pe spate și a făcut o gargară ușoară, cu bunătatea aia parfumată – chestie pe care o învățase la grădi, și pe care o practica, mai ales când era nervoasă și era sigură că nu o vedea nimeni. Spuma i-a ieșit pe nas, ca la un oral greșit, apoi a suflat în forță, printre buze, iar asta a amuzat-o atât de tare, că s-a înecat de răs.

Și râzând ea așa, a dat cu ochii de automatul de țigări. A băgat iute bănușii, a scos pacul, l-a deschis cu febrilitate, a aprins un pai, a tras un fum adânc ...

— *Halt*⁷, femeie!

---

⁷ Stai! Oprește-te!

— Ce face, s-a mirat Voichița.

Pădurarul în fața ei, cu degetul pe panoul pe care se bronza inscripția: *Rauchen verboten*⁸. S-a frecat ea la ochi, dar era pe bune, ca la camera ascunsă. I-a întins pădurarului actele și i-a cerut scuze cum s-a priceput și ea, pupându-l pe portofel. A amendat-o, măcar i-a făcut o reducere când i-a zis de Cabana Vânătorilor și i-a returnat țigările, după care s-a făcut nevăzut.

Restul drumului a tremurat de furie, până când a dat cu stângu-n dreptul și a trebuit să se pălmuiască de una singură, chestie care a trezit-o la realitate.

A ajuns sus destul de repede. Locurile alea păreau părăsite, iar în vârful dealului, în loc să dea peste o pajiște, a văzut o culme împădurită. Urcușul adevărat începea chiar acolo. Din fericire, tot acolo era o belvedere, de unde te puteai benocla până în vale. Nu-i vorba că nu i-ar fi plăcut ideea să se uite după bărbați, dar risca să-l vadă tot pe jegosul de pădurar, așa că i-a ars mai degrabă să pufăie o juma' de pac, în umbra unui panou care anunța: *Raucherzone*⁹. Culmea e că intrând ea în pădure și urcând cu ochii în pământ, ca să nu alunece pe noroi, s-a pomenit numărând chiștoacele. Deja nu mai înțelegea nimic și începuse să i se acrească de *terra incognita* și de regulile ei neregulate.

De acolo n-a mai fost mult, iar dorința de a ajunge mai repede a scurtat drumul. Avea senzația că se răsucea în cerc, o senzație explicabilă, la urma-urmei, de serpentine. Deși nu era

---

⁸ Fumatul interzis

⁹ Loc pentru fumat

nici țipenie în jurul ei, de undeva răsunau zgomote de petrecere și larmă de orătării.

Dar destul cu descrierea drumului, fiindcă aventurile abia aveau să înceapă. Sus era o limbă de pajiște, întretăiată de două serpentine, legate de jgheabul de piatră al unui tobogan tradițional. Printre crăpăturile lui, ce să vezi: un fel de trifoi cu frunze delicate, roșiaticice și clopoței de pădure, în toate nuanțele de albastru. Prin urmare se găsea în rai și nu avea de gând să mai plece de acolo, vreodată. Era hotărâtă să lucreze, să se mărite și să-și crească acolo brotacii.

Culmea, de unde se găsea, adică de pe terasa Cabanei, nu părea să se fi apropiat prea mult de petrecăreții de mai înainte. Larma lor se auzea de dincolo de desișul copacilor și tot dintr-un acolo venea zgomot de lătrături, chirăituri, cântece de petrecere, chiar foșnete de apă.

S-a oprit pe terasa cu belvedere, din care pornea toboganul despre care am zis și a fumat altă juma' de pac, până a venit cineva să-i vorbească.

Cineva, adică managerul. Ce bărbat: șaiszeci de ani, înalt, blond, ochi albaștri și parfumul ăla infailibil de ban. Era el! S-a apropiat de ea cu un zâmbet nonșalant în colțul gurii, a luat-o ușurel de mână și a plimbat-o prin recepție, iar de acolo prin bungalourile apropiate. Nicăieri, nici țipenie. Între timp bolborosea ceva într-o limbă necunoscută.

— Ia-mă, sunt fierbinte și discretă, ne limbim oricât, oricum.

Alt text chiar nu-i rămăsese în minte, din filmografia *romance-erotica*. Cred că a exagerat, dar numai puțin, că managerul a devenit un pic prea prietenos, oricum a întrebat-o,

dacă vrea la *shopping* după, așa că era de bine. Au trecut în goana mare prin zona de serviciu, au văzut curățătoria, uscătoria, depozitele și s-au oprit în camera lui. A urmat discursul cu farduri, *make-up*, *make-out*, cam așa și nimic mai mult, ba l-a și pus să repete și el a ținut-o numai în *puțăn*, *puțăn*¹⁰ și *vomit*, *vomit*¹¹. Băi, nene, ce fetișuri ciudate! În timp ce vorbea, managerul s-a înroșit tot la față și a văzut cum îi sticleau ochii, mai ales că ea îl aproba spășită și-și mai trăgea o limbă peste buză și se prefăcea că suflă fum de țigară, doar doar o înțelege că îi era de fumat, dar el, nimic.

Apoi managerul s-a agitat prin birou, ca porcul la tăiere, după care a plecat, trântind ușa. Și stând ea acolo, i-au trecut numai prostii prin cap, ba că managerul voia doar s-o execute și apoi să-i facă vânt înapoi, ba că voia să o bage la produs sau cine mai știe unde. Tocmai când se săturase de atâta așteptat, ușa s-a dat de perete și a intrat managerul cu un bărbat mai scund, ochelarișt, suplu, cu față de contabil și care, stupoare, era cu adevărat contabil.

A fost de ajuns să se încrunte contabilul un pic la ea și a fost de acord, după aia au ieșit împreună la o cafea cu frișcă și și-au arătat socotelile. Mișto saxonul ăla, probabil fiindcă era francez.

După aia, Voichița și-a cunoscut colegele. Fete drăguțe.

— Ne vindem ponturi, ne ținem locul, ne cuplărim, avem totul gratis și facem bani buni, a spus una dintre ele.

Sigur că Voichița a râs, dar nu era râsul ei.

---

¹⁰ *putzen*, verb, lb. germană, în lb. română: a curăța

¹¹ *womit*, adverb relativ, lb. germană, în lb. română: cu ce?

— Și unde sunt ceilalți?

— În sălile de conferință, la bibliotecă sau la restaurant, a spus colega de mai înainte.

— Da?

— Da, dar treaba ta e aici, la recepție.

În noaptea aia Voichița a dormit puțin, din pricina adrenalinei, dar era tare fericită. *Terra incognita* era frumoasă, bărbații iubitori și generoși, iar fetele mișto, la teve, la harem, ascunse, ele știe unde.

Prima ei zi de lucru la Cabana Vânătorilor era liberă, chestie pe care n-a înțeles-o, dar regulile erau atât de vraiste acolo, că nu și-a mai bătut capul. Vorba e că s-au tras toate la colanți, tunici, și-au pus toacele pe spinare și au coborât în oraș, în picioarele goale. Bine, bine, ea una ar fi preferat să rămână sus, dar nu era după ea. De cum au ajuns jos, și-au spălat puticii în lacul artificial, și-au retușat machiajul și s-au cocoțat pe cuie. Deja arătau altfel și anume într-un mare fel, așa că și-au ars *selfie* după *selfie*. După aia s-au porcit ca fetele și s-au cherchelit definitiv. La care Voichița a intrat în prima toaletă: jos tanga, sus tunica, moment în care ușa a foșnit, iar înăuntru a năvălit un bărbat fatal. Cum adică, cine? Normal, contabilul.

— Mă iubești, a spus bărbatul fatal.

— Da, da, da, a spus Voichița, cu ochii la foen.

După al doilea număr în zece minute, bărbatul fatal i-a înfipt degete ajutătoare în toate punctele cardinale și a întrebat-o din nou. Ca să scape mai repede, a zbierat tare-tare: „da, da, da te iubesc, omule! dă-mi pace!”

La trezire: prăpăd. Voichița a văzut că era sus, la Cabana Vânătorilor. Nenorocire!

— Tu ai vrut-o, a spus o voce.

— Pofitim, a spus Voichița.

— Treci la treabă!

— Vrei bani sau nu vrei bani, tâmpito, a spus altă voce.

— Poftim?

— Mișcă pupăza mai repede, fă!

— Potoliți-vă, că ați zăpăcit fata, a spus managerul.

Ce era să facă? Cu toată mahmureala era sigură că voia bani. Și până la urmă, cine n-ar fi vrut? Dar ce trebuia să facă pentru ei? Și așa amețită cum era, l-a zărit pe bărbatul fatal de cu noapte, trecând prin fața ferestrei, așa că i-a sărit de gât. Îl știa ea pe băiatul ăla, daaa, era contabilul, daaa, era francezul. De câte ori îl vedea, se îndrăgostea de el. Numai că era ziua în amiaza mare, iar el își făcuse drum pe acolo, doar ca să se asigure că ea, Voichița, era în parametri.

— Ești bine, a spus bărbatul fatal.

— Da, i-a spus Voichița și i-a tras o bezea, întorcându-se în cameră, ca să se facă frumoasă.

Câteva minute mai încolo, văzând fetele că se lungise în pat și închisese ochii, au sărit iar la ea.

— Hei, cum ne-a fost vorba?

— Treci la treabă, fă studenta lu' pește!

— Ia de-aici găleata cu zoaie!

— Poftim?

— Nu te mai mira atâta și pune osu' la treabă! Într-o oră, să fie lună veceurile.

— : ... că nimeni nu te-a pus să vrei bani la Germania.

Tasec

Am ajuns în gară după nenumărate ore de călătorie. De nervi, aş fi fumat un pachet întreg, şi anume, direct în păşărică. Luca mă aştepta, duhăniind pe peronul fumătorilor. Mi-a întins un buchet de *lollo rossa lettuce* şi ne-am urcat în primul taxi, într-o muţenie totală, deşi eram la fel de preocupaţi de ceea ce avea să se întâmple. Nu ştiu prin ce minune am putut fuma înăuntru. În fine, la coborâre, taximetristul a ridicat o sprânceană spre salata aia, iar eu am făcut un *knicks* de baletistă, lăsându-mi buclele să lunece în voie peste decolteul plin de scrum. Habar n-am de ce a ținut să ne fotografieze taximetristul, dar nu l-am putut refuza. În definitiv, trebuia să salvăm aparenţele, aşa că mi-am întors obrazul spre Luca, iar buzele mele aproape i-au atins gropiţa. Într-o doară, mi-am aruncat ochii spre fotografia noastră - înfăţişa un cuplu bizar - o femeie cu păr violet şi un brunet albăstrui.

Cu gândul la nuanţa lui expirată, am intrat în clădire. Înăuntru, un vestiar. Ne-am dezbrăcat. Eram moartă de somn, de foame, de epuizare, cât pe-aci să adorm pe banchetă.

Luca: Hai mai repede, astrigat Luca. Înăuntru poţi să dormi pe şezlong sau chiar în apă.

M-am grăbit. Am fost dezamăgită să descopăr bazinul secat şi peluza plină de nudişti.

Un ins în veşminte de cult, creasta în vânt, cruci, zdrăngănele, cranii, măciuci, privirea pierdută s-a apropiat de noi cordial şi ne-a întrebat pe un ton conspirativ, dacă vrem să-i vedem surpriza.

— Tasec ... tasec ... tasec ...

Stewardesa

Astă-primăvară bântuiam cu gașca prin centrul unui oraș superb, să spun drept, nici eu nu mai știam în ce emisferă mă aflam din pricina paharelor de cocktail pe care nu-mi amintesc să le fi băut. Arhitectura aducea a ceva sau a altceva, nu îndrăznesc să fac comparații, ca să nu ofensez, dar aș înclina să cred că eram în spațiul slav.

Am intrat într-un foișor, la parterul căruia se găsea un magazin de bijuterie și, trecând noi dintr-un hol într-altul, am ajuns într-o sală în care se expuneau falusuri în marmură și metal, bătute în pietre prețioase, care mai de care mai neobișnuite.

Noi ca noi, dar pisica a luat-o razna și le-a luat la rând. Cum care pisică? Pisica stewardesei, o persană bej, cu ochi aurii. Stewardesa care, în loc să-și ia pufoasa în brațe și s-o potolească, a părut chiar amuzată și a început să o imite. Între noi fie vorba, dacă show-ul pisicii avea un aer ludic, exhibițiile ei erau de-a dreptul ravicante. Și-a dat jos uniforma, rămânând într-un *catsuit* de dantelă *beige*, care îi îmbrățișa trupul adolescentin. Careva a pornit muzica, iar ea a profitat de sunetele melancolice, abia schițate, ca să ne arate ce știa. O priveam vrăjiți și ne-am întrebat, dacă nu cumva pisica începuse să-și imite stăpâna și nu invers. La care Monedă și-a desferecat portofelul și a scos câteva foi. Stewardesa a zâmbit suav și s-a apropiat de el.

— Ce face, ce face, a spus un nene.

— Se joacă și ele, ie doar niște copile, a spus o artistă.

— Foarte bine, foarte bine, a spus nenea.

— Ba nu, că-i incită pe bărbați și le ia banii, a spus o gospodină, mestecând dintr-un covrig.

— Nu le ia nimic, e fată fină, a spus artista.

— Cine, stewardesa, s-a mirat nenea.

— Nu ea, pisica, a spus gospodina cu covrigul.

— Pe stewardesă o cunosc de când era puștoaică, împărțea pastă de dinți, promo, a spus Monedă.

— Nu promo, porno, l-a corectat un artist agitat.

— Chiar așa a fost, să-ți spună ea, a spus Monedă.

— Acuma s-a stilat, vezi, a spus artista.

Și tot așa, mai departe, dar stewardesa și pisica n-au observat răutăcismele și și-au continuat dansul.

În noaptea aia am cunoscut-o și nu mică mi-a fost mirarea să aflu, că Monedă îi cumpăraseră pisica doar ca să le admire pisicindu-se. Iar dacă persana se răsucea în jurul sculpturilor, neobosită, de parcă ar fi știut ce reprezentau, stewardesa baleta, împărțind bezele.

Cândva stewardesa s-a apropiat de mine, mi-a întins o lăbuță subțire, apoi pe a doua, m-a luat de după gât și m-a întors spre ea. Gura ei roșie, sfâșiată de un sărut recent, a zăbovit un pic pe obrazul meu, de acolo a coborât pe gât, oprindu-se pe claviculă – asta m-a încurcat, recunosc.

— Ia-o în brațe, a spus artistul.

— Lasă prostiile și pupă fata, a spus artista senzuală.

— Io chiar nu vreau să văd asta. Pa, a spus gospodina cu covrigul.

Dar nu a rămas așa.

În vacanța de vară, am zburat spre Olanda, chiar în tura ei. Ne-am recunoscut de departe, ne-am îmbrățișat și chiar ne-am vorbit să ieșim seara, se vreundeva.

Avionul a plecat, unicul steward, suplu și blond, m-a îndopat cu ciocolățele cu lapte, amica mea mi-a turnat cherry după cherry după cherry, fără să-și imagineze că nu țin la băutură. Apoi, căpitanul a anunțat că urmează un gol de aer și că ne recomandă să ne facem rugăciunea. Transmisiunea s-a întrerupt odată cu o zgâlțâitură puternică, măsuțele stewardeselor s-au agitat de colo-colo, fiecare s-a prins de ce a apucat, eu, de unicul steward. Câteva clipe mai târziu, am aflat că era ziua de naștere a cuiva și că tot personalul de bord se machise, de unde și tãmbãlãul. Pasagerii tremurau, lipiți de scaune, golul de aer on/off, piloții cu chiloții on & on.

După vreo oră, transmisiunea s-a reluat, căpitanul ne-a anunțat hohotind că situația era sub control și că ne pregăteam de aterizare.

La care stewardesele ne-au mai servit o tură de cherry plus tăiței cu frecățele, iar stewardul mi-a dăruit o sărutare, dar eu știam ce voiam: i-am îndesat o bancnotă în buzunar, ca să mă lase în pace și am invitat stewardesa la o tacla.

Dacă tot ne bușeam în ziua aia, măcar să o facem ca fetele.

Modelul

Georgia era studentă în primul an, brunețică, subțirică, purta platforme negre și haine mulate. Locuia la niște rude îndepărtate, în capitală, iar asta până când o tanti a prins-o cu un băiat, în bucătărie și-a dat-o afară. Ce era să facă? Și-a strâns ȝoalele și s-a dus la cămin.

Așa a intrat în lumea aia pestriță, printre tocilari și cocalari, fraieri și petrecăreți, studentei și studentele. Mai ales cei de la Conservator și de la Arte îi plăceau Georgiei, dar la băutura se lipeau toți de ea. Nu se proteja: le cam bea și le cam mânca și îi ieșiseră vorbe de pocnitoare, deși o bufnea plânsul după fiecare tăvăleală. Era tristă, na! Iarna frigul se numea ger, mâncare era după grăunță, iar bursa se toca pe prostii. Ce era să facă? A învățat să se descurce, să scoată un ban ca model pentru pictură, apoi și-a consumat definitiv virginitatea – fiindcă asta poate fi fentată o dată – de două ori – de zece ori, până se află.

După câteva luni a pățit-o.

S-a îndrăgostit.

De Sache.

Sache ăsta era bărbat bine. La vederea ei se albea, apoi se îmbujora. I-a pozat de nenumărate ori – spunea că Georgia era printre puținii care dormeau de-a-n picioarele. Normal, păi, avea experiență, știa pozițiile principale, înțepenea și uneori chiar uita să respire. Și apoi nu avea trac, nu avea jenă, după nevoie. Dar Sache era foarte cuminte, îl vedea numai la lucru sau la studiu. Eh, poate doar o singură dată a fost beat pe bune,

dar o dată chiar nu contează. Era doar cu vreun an, doi mai mare decât ea... Îl spiona de drag, asculta pe la uși când vorbea la telefon, se uita pe geamul de la toaletă după el, ca să afle încotro mergea. Se vede treaba că era la ordinul cuiva, fiindcă uneori făcea o caterincă teribilă, trântea mobila și înjura, apoi ieșea degrabă îmbrăcat în jeansii lui cei mai buni.

Până la urmă a aflat cu cine se întâlnea, și nu, nu era vorba despre o femeie, ci despre un domn încă tânăr și foarte atrăgător, parcă o idee mai înalt ca el și mai stilat. Numai că pe stradă nu umblau unul lângă celălalt cum s-ar fi convenit, domnul mergea mai în față, iar el îi călca pe urme, de parcă s-ar fi ferit să fie văzuți împreună. Și tot așa intrau la restaurantele de lux, în galerii de artă, oriunde, până și în cămin. Ea se grăbea să îi salute și îi răspundea doar Sache, încurcat, cu nasul în pământ.

Totuși Georgia avea încredere în el. De ziua ei, i-a oferit o lucrare superbă. O fantasmă... În noaptea aia s-au iubit de-au rupt lemnele sub ei. Ușa s-a deschis și s-a închis, o dată – de două ori – de trei ori. S-au trezit privind pe fereastră spre amintirea imaginii asistentei medicale de peste drum, aia care fuma în cabinet. Precis era acasă și nu avea cum să îi vadă în miez de noapte. Brațele ferestrei deschise îi invitau să sară, de-abia atunci și-ar fi aparținut pentru totdeauna. Sache a continuat să o răsucescă, nu-l mai vedea – o vedea doar pe asistenta din copilărie, parcă stătea în brațele mamei, înfiptă în seringă doctoriței, privind spre popoul unui băiețel care era vaccinat odată cu ea. Vaccin sincron. Primise și în noaptea aia mai multe doze, o durea, o ustura, Sache o izbea cu talpa bocancului. La un moment dat, s-a trezit de-a binelea de

durere, iar el a rugat-o să verifice ușa – era deschisă. Pesemne rămăsese așa de cu seară. Bine că... dar...

O săptămână mai încolo l-a regăsit în camera lui, confuz. I-a zis că nu puteau avea o relație.

Georgia a fugit departe de locul ăla. Așa gravidă cum era, a luat-o alt artist, iar după prima fetiță, a venit și a doua. Prematur.

Despre prima ce s-ar putea spune? Era un pui de om, cu ochi verzi-albăstrui și piele de meduză, care sfâșie liniștea nopții cu răcnetele ei.

În unele zile plâng cu toții, dar numai Sache știe bine de ce.

Pictorul

Pictorul, așezându-se cu eleganță pe scaunul rotativ: Le-am cunoscut la o terasă. Două fete, na. Studentele. Gălbioare. Nu știu, dacă le-ai văzut și tu deunăzi, nu? Drăguțe, da' nu prea. Știi modelu'. Au venit la V, am stat de vorbă despre artele frumoase, despre expoziții, despre UE, despre plecări în afară. Da' am vorbit mai mult eu, că știi cum e V, de lucrat, lucră, dar de vorbit, tace. Așa că abureala a căzut pe capu' meu. Da' să te las să scrii sau să vrei să-ți mai povestesc? Că nu-mi place să trăncănesc așa, degeaba. Să te îndop cu nebuniile mele. Ah, dragă îmi ești, dragă. Dacă ai știi... dacă n-ar fi...

S-a oprit, aruncându-mi priviri galeșe: Și apoi, semeni un pic cu nevastă-mea. Și ea își imaginează că fiind adolescentă, ar fi tânără. Nu, cocoană, nu, femeia e tânără doar o dată, cât e fată, bărbatul e tânăr până moare. Știu, nu e drept, dar nimic nu e drept pe lumea asta. Și ca să revin la tărășenia de aseară, adică de ailaltă-seară. Să vezi cum a fost. După abureală, le-am adus pe fete aici, la galerie. Și să te ții băutura și mâncare, că fetele aveau bani și nici eu, nici V, nu suntem chiar sărăcani. Și a fost frumos: uite-așa și uite-așa și pe dincolo, știi și tu cum e cu fetele. Cum adică nu știi? Haha! Numai că, dimineață, când se trezesc dânsule, dau cu ochii numai de mine, care făceam înviorarea. Poftim? Te miri și tu acuma, nu? V nu mai era. Păi, da' cum. Ce, e om serios, așa ca mine? Nu. Așa că, tot eu le-am rezolvat pe amândouă, le-am iubit cu tot cu c.c.t. Eh, să fi făcut și V vreun număr sau poate două, dar la al treilea a șters-o. Ce rușine! Mare rușine!

Și zicând asta, pictorul și-a semnat acuarela și a întors-o spre mine: Ce părere ai, Ileana? Nu-i așa că am prins esența florilor? Nu spun că ar fi ușor să pictezi oameni, că nu e, e chiar mai greu decât să-i iubești, nici să desenezi case nu e chiar de ici, de colea, ceea ce spun e, că tot natura e miezul tuturor, doar din ea am evoluat și noi.

Ei, îți plac rozele mele? Iar dincoace sunt merele pe care le-ai mâncat ieri. Este că te-am oprit din treabă? Iartă-mă. Sunt nevorbit. Și nemâncat. Mă duc la Argentin, să beau o bere. Să-ți aduc o gutuie? Că poate ți-o mai fi foame. Dar să nu te bucuri prea repede de dânsa, că mai întâi o spăl, apoi o drăgălesc bine, apoi ne-om spăla noi, apoi ... ne-om mânca ... și ... abia apoi o pictez.

Cocoșelul Uscat

Tina era factotum într-un motel oarecare, aflat pe o stradă neînsemnată de la marginea rușinoasă a centrului orașului. Spun rușinoasă, pentru că era un loc suspect. Mai întâi, că pe alea două sute de metri, nu locuiau decât patru familii, un cuplu activ, un veteran de război și soția, două depresive și o orchestră de strigoi. Iar dintreăștia chiar nu știu care erau mai normali, probabil, strigoii.

Cuplul era în rut, alerga prin grădină, printre hortensii. La fel or fi fost și veteranul de război și soția sa, pe timpuri.

Ei bine, depresivele erau mult, chiar muuult mai haioase. De fapt, nici măcar nu erau... Tot urmărindu-le, Tina, de la o fereastră, a descoperit că în intimitate nu erau nici văduve, nici triste, nici măcar nasoale. Într-o bună zi, a zărit-o pe grecoaica suplă, cum întindea desuurile la uscat, în balcon, goală-goluță. Avea un trup vânos, tenul măsliniu și carnea tare, iar bebelușele se agitau ca împinse de arcuri, spectacol admirat de cealaltă, o minionă grăsulie, care se vedea dincolo de pervazul ferestrei, în bucătărie, cu mâinile întunecate de sângele vișinelor pe care le curăța de sâmburi. Brusc miniona a ridicat damigeana pe sus și a zgâlțâit-o bine, la care pepenașii i-au evadat din decolteu, iar cordonul s-a desprins, lăsând rochița să lunece ușor.

De strigoi am zis? Nu? Bun: prin urmare era o familie mai mare, de șapte persoane, două femei, patru bărbați și un puști. Nu era clar, cine cu cine, dar semănau între ei ca două picături de apă. Cum adică al cui era puștiul? Al tuturor. Se spunea că adulții ar fi fost frați buni și că s-ar fi corcit la

băutură, de l-au făcut pe puștiul ăla mut și fițos. Nu se știa ce era cu ei, unde lucrau, de unde le ieșeau bani, dar nu-i vedeai cu lunile pe afară și doar pâlpâitul unor becuri, arăta că în casa aia a lor, cam părăginită, locuia cu adevărat cineva.

Ei bine, cam ăștia erau rezidenții permanenți, fiindcă pe stradela aia, s-au înșirat ca pe ață, nenumărate localuri și câteva moteluri. Nimeni nu părea să lucreze cu adevărat acolo și nimeni nu făcea o muncă cinstită – poate și de asta, locul avea un aer de concediu, de vacanță, de petrecere continuă.

Programul începea pe la unsprezece, dar Tina ajungea mai devreme, pe la un zece, să-și soarbă cafeluța în liniște și să fumeze la terasă, pe trotuar, chiaună, cu ochii în tabletă. Cum adică de ce? Mai întâi, fiindcă toată consumația ei era gratuită și apoi, freca tableta în voie, după bărbați, pe rețelele de socializare. Era dintre alea care se trezeau devreme, dar se deșteptau târziu. Până pe la masa de prânz, chiar nu avea rost să stai de vorbă cu ea, dar într-o bună zi, abureala ei matinală a fost întreruptă brutal de chicotelile unor gagicuțe vesele. La care ea a sărit în sus, de i-a zburat frișca pe față.

Gagicuțele s-au pus și mai tare pe hohotit, iar una dintre ele i-a spus, lăcrimând, să intre în setări, să se uite la conexiuni, id, hotspot, habar n-am. Le-a citit pe rând fără să priceapă mare lucru: Alandala – Secured, Dental Clinique – Secured, DIGI_0000000 – Secured, Sensual Apartments – Secured, WiFi Sense, bla, bla, bla, bla, Coccoșel Uscat – Secured. WTF?! De aia râdeau urâtele? Mare chestie, de parcă n-ar fi avut chiar ele un nume de cod.

Vorba era că alea fie aveau nevoie să râdă, fie erau pur și simplu mai-mereu afumate și cam isterice, iar de atunci încolo,

stradela avea să se zgâlțâie de hohotele lor, pe motiv de Cocoșel Uscat.

Și azi așa, mâine așa, până când Tina a rămas destul de singurică pe felie, fiindcă restul lumii îl căuta pe Cocoșelul Uscat.

Una peste alta, Tina lucra la 11. Patronul era un bărbat de un metru optzeci, lat în spate, cu brațe cât copanele și antebrațe cât ciocanele, insensibil la farmecele ei, chestie care îl făcea de-a dreptul irezistibil. Și apoi, avea un căpălău mare, bucle grizonante și ochii mari, de urs, cum să nu-l iubească. Ei bine, când i-a mărit salariul cu toată sărăcia aia de cocoșel, a ajuns să-l venereze, ar fi făcut orice pentru el.

Din păcate, după cum am zis, de când cu Cocoșelul Uscat nimic nu mai mergea bine, până și magazinul rusesc s-a închis, apoi rând pe rând, terasele și birtul, crama și depozitul de vinuri, doar motelurile și coaforul au rămas în picioare. Problema era că în halul de nehal în care ajunseseră, nu își mai plăteau facturile, așa că într-o noapte cartierul a alunecat în beznă. Doar tabletele au continuat să pâlpaie, mobilele să sclipească, până au plecat toți la cășile lor. Paza s-a dublat, prin urmare nimic rău nu se putea întâmpla, dar când să se suie care peste grămadă în taxiuri, careva a înjurat de Cocoșelul Uscat. La care altcineva i-a răspuns și mai furios, răcnind: „Uscat-uscă, dar hoț și hot!” Și chiar așa era, adică era singurul posibil Hotspot. Mobil. Cine să fi fost? Au plecat la fel de nelămuriți ca întotdeauna, iar a doua zi au apărut chiar fanteziile, de exemplu că Cocoșelul ar fi fost *Big Boy Brother, ex-Sugar Daddy*... tăticul tăticilor din cartier, ce mai.

Atmosfera era din ce în ce mai tristă, curentul se tot oprea, la fel apa și gazele, iar când Tina a pronunțat cuvântul:

șantaj, i-au sărit toți în cap, c-ar fi fost paranoică, dar... pe măsură ce a trecut timpul... i-au cam dat dreptate. Bine, nu chiar toți și apoi ea însăși nu credea în teoria asta, dar *come on*, veselia de pe vremuri părea dusă pentru totdeauna.

La un *party*, Tina a cunoscut un *telecom specialist*. După prima plimbare, în loc de antrenament, l-a dat naibii și s-a dus la culcare. La care ăla, disperat, i-a promis că-i localizează Cocoșelul.

Și chiar s-a ținut de promisiune, dar se vede treaba că ăla a simțit și a zburat. Spre dimineață, zgomot de mașini ciocnite.

— Tu-ți Cocoșelul ăla Uscat, a spus un șofer.

— Dă-te naibii de zurbagiu, a spus altul.

Câteva ore mai încolo, Tina a primit un SMS de la specialistul ei, așa că s-a grăbit din spălătoria în care se afla, până la parter, unde era toaleta cea mare.

Imaginați-vă apoi cum s-au strâns cu toții în fața toaletei, așteptând să iasă Cocoșelul Uscat și sperând să fie ba unul, ba altul.

La scurt timp au auzit găfâituri, apoi icnete și chiar răgete, iar în final izbituri cu picioarele în ușă și gemete fericite, că i-au trecut-o toate apele.

La care, o ospătăriță a băgat capul pe ușa toaletei, tocmai când Cocoșelul ieșea din veceu, satisfăcut. Numai că era așa varză, că nici nu i-a păsat, a făcut un pipi mic, direct în chiuvetă, apoi s-a spălat, s-a îmbrăcat tacticos chiar în fața ei.

— Vă iubesc, șefu', a spus ospătărița speriată.

— Atunci adă-mi un espresso scurt și un pahar cu apă, a spus ăla, fără pic de jenă.

De-abia când a dat cu ochii de ceilalți s-a prins.

— Oameni buni, am parola, a spus chiar el. V-o dau ...

Ducesa

Secretairul Boulle, din lemn de abanos, cu intarsii de alamă gravată, pe fond de baga și aproape inexpugnabil ca orice asemenea carapace de țestoasă uriașă, trasă-n metal a îmbrățișat-o pe ducesă cu un zgomot surd, prăvălind-o la podea, cu blatul său de marmură roșie. Apoi s-a zbătut doar puțin din subsuori sau poate s-au zbătut picioarele ducesei, iar balamalele care fuseseră crăcănate de atâtea ori, încât își pierduseră distincția, au mârâit niște mitocăanii la adresa figurinelor *bronze doré* care meditau pe flancurile și în medalionul central al mobilei, cu superioritatea trecutului lor napoleonian.

Nu știu, dacă așa a fost, cert este că lupta a încetat brusc și tot cam pe atunci, de undeva s-a auzit un scârțâit lung, apoi câteva bufnituri scurte, urmate de chirăituri, iar curând un obiect destul de grăsun și hotărât și-a început alunecarea care avea să se sfârșească în mod iremediabil și firesc, chiar pe podea.

Și așa, obiectul respectiv care s-a dovedit a fi un cașcaval, s-a oprit bufnind în praf, chiar în dreptul bicornului violet al ducesei, numai că apucase să antreneze în cădere alte câteva obiecte necunoscute a căror mișcare bolovănoasă, a făcut întreaga cabină să tresalte ca o gravidă la dans. Erau proaspete bombele alea de ciocolată albă, înșirate pe sfoară, glazura s-a ciobit aidoma cojii de ou, iar dinăuntru a țâșnit umplutura de vanilie. De sus, de pe rafturi, foșnete. Și tot de-acolo și-au pornit zborul foi de hârtie acoperite cu un scris elegant. Un manuscris.

De undeva a alunecat o pană, împinsă de o mână ascunsă sub volanul dantelat al unei mânuși victoriene. Mâna s-a scuturat de praf, a gustat o fărâmă de ciocolată, apoi s-a apucat să noteze degrabă pe ultima foaie a manuscrisului, iar după ultimul punct și-a înnăbușit un acces de tuse. Până atunci nici n-aș fi zis că o mână se poate înfuria în halul acela. În cele din urmă s-a calmat, și-a strâns foile într-un teanc și s-a lungit oboșită alături. Printre ultimele cuvinte scrise: „Vasul Celtica s-a izbit de niște stânci”

Tromba marină a trâmbițat pe la miezul zilei, ca de obicei, iar ducele care ocupa cabina vecină celei în care stătea iubita sa, a sărit din pat ca din pușcă, s-a frecat la ochi și pe dată a început să bată în gongul improvizat din țevi, pentru a da de știre stewardului că ar fi fost dispus să înfulece oarece fiertură pescărească, dar degeaba și-a dat osteneala să facă muzică, nimeni nu l-a remarcat, nici măcar după ce a deschis ușa și a cântat o chemare cu glasul său baritonal.

Târziu avea să realizeze că Vasul Celtica plutea în derivă, iar echipajul îl părăsise. Pe punte stăpânea o liniște mormântală, dar asta nu a avut darul să-l liniștească, dimpotrivă. Numai când a auzit tânguirea geamandurii urlătoare și-a mai venit în fire, fiindcă asta însemna că nu erau departe de mal. Poate ar fi trebuit să se arunce imediat în barca de salvare și să plece în căutarea unor ajutoare, dar el era altfel.

În treacăt fie spus, de când se îmbarcaseră, tânăra ducesă avusese un comportament bizar, se închisese în sine, pretextând că tangajul și ruliul îi făceau rău și apoi, după ce i s-a dat stomacul pe val și ea s-a obișnuit cu mișcărilor contradictorii ale mării, a pretins că avea nevoie de solitudine pentru creație. A lăsat-o în pace, după ce i-a smuls promisiunea că se vor vedea

măcar frugal, în fiecare seară, cât de târziu, la o plimbare pe punte. În primele nopți, s-au iubit ca niște fiare și amintindu-și de asta, nu și-a putut stăpâni un rânjete de hienă.

Acuma, sigur că ar fi nimerit să povestesc și cum au făcut-o. Ducesa era destul de nepricepută, ca orice adolescentă și trebuia s-o agite cumva, așa că a îndopat-o cu un *mousse* alb, condimentat. Dependența s-a instalat imediat, iar ea nu s-ar mai fi oprit din lingurit. Descoperindu-l pe duce uns cu același *mousse*, s-a apropiat tulburată și l-a mirosit. Parfumul îmbietor a vindecat-o de timiditate. Când și-a apropiat buzele de el, a întâlnit cercelul delicat, pe care acela și-l pusese cu ocazia nunții și care părea să strângă laolaltă faldurile de piele catifelată. Apoi a luat o gură de vin și și-a dat capul pe spate. Ducele i-a șoptit să închidă ochii, apoi să-l sărute adânc, să-l absoarbă în ea. A dezbrăcat-o, s-a rostogolit deasupra, acoperind-o cu sărutări, i-a ridicat picioarele pe antebrățe, dezvelind coapsele. Buzele lui s-au întors pe același drum, i-a redesenat intimitatea.

S-au rostogolit din nou, lacrimile ei de plăcere au alunecat firesc, atât de firesc, între pulpe, fără să realizeze că și asta însemna dragoste. Era cumva nelămurită. Buzele tremurau ori de câte ori, întâlneau stropi de *mousse*. „Să mănânci totul, draga mea, dacă mă iubești ...” S-au trezit o jumătate de oră mai târziu, lihniiți de dragoste. Al doilea număr a început mai greu și a durat mai mult, iar al treilea a fost interminabil.

Degeaba i-a căutat stewardul, degeaba i-a căutat căpitanul de vas, degeaba au revenit, căci de fiecare dată au găsit ușa cabinei închisă.

De a doua zi însă, câteva picături de afrodisiac au fost de ajuns, pentru ca ea să vrea să îl sărute și nimic, dar absolut

nimic n-ar fi putut să-i stea în cale. Totuși ceva nu-i pria, fiindcă după mai multe săptămâni de dragoste, s-a subțiat în tăcere, tremurând aproape imperceptibil din pielița buzelor decolorate de o spaimă nemărturisită. Ce să fi avut oare?

În timp ce rememora cele petrecute, ducele a ciocănit din nou, discret la ușa ei: niciun răspuns. Câteva minute mai târziu a bătut din nou, de astă dată în peretele despărțitor: degeaba. Doar șoarecele s-a oprit puțin din zgredănat, iar aerul a fost sfâșiat brusc de obrăznicia unor ciocuri, care loveau în oblon cu o agresivitate agonică. Cândva a răsunat iar tromba marină, iar păsările s-au împrăștiat înfricoșate. În chiar acel moment, Vasul Celtica s-a izbit de niște stânci.

Nici înainte vreme, tânăra ducesă nu ieșea prea des pe punte, acum însă nu mai avea cum. Corpul i se uscaser în aerul sărat, pielea era translucidă, chiar se mișca uneori, ușurel, când sublima, retrăgându-și regretele dintre riduri. Era strigoaică. Oasele pocneau ca bezelele coapte, carnea sărată ofta de patimă, articulațiile tușeau, ovarele țipau după bărbații ăia mulți, pe care ar fi vrut să-i prăvălească pe sub mese. Zăcea în pat ca o dorință expirată, privind drept în față, spre ceasul antic, încastrat în lemnul cabinei.

Iar dacă ea, se umflase de somn, Mâna s-a ridicat din colțisorul în care se lungise cu câteva zile în urmă și a reînceput să scrie, umplând de-astă dată nu mai puțin de cinci pagini cu scrisul ei caligrafic. După ce a vărsat călimara peste masă, a început să se tăvălească prin cearneală și să împungă în foaie.

În final a sorbit repede, două păhărele cu lichior și s-a oprit satisfăcută, scriind: „pânze de păianjăn, care străluceau în lumina difuză, argintie ...”

Și apoi, limbile ceasului s-au dat răsucit de multe ori, le și văd gonind de nebune în toate direcțiile și nu pot să nu mă întreb cine oare îl întorcea. Fiindcă cineva sau ceva trebuie să fi fost, altminteri cabina nu s-ar fi înviorat târziu în noapte în sunetele cântecului său, figurinele n-ar fi reînceput să danseze la miezul nopții, iar ea nu s-ar mai fi trezit vreodată la viață.

Într-o noapte oarecare, Ducesa s-a întins ca o pisică bătrână, observând că era în întârziere. Trebuia să se grăbească. De la atâta grabă i-a sărit un os din articulație, și așa dezaxată s-a târât până în dreptul raftului cu băuturi, a apucat butoiașul de cristal cu lichior de mânerul său cu clopoței și ghimpi, anume gândit pentru a ține departe gâtlejurile însetate și, de poftă, aproape a uitat pentru ce venise, așa că i-a dat cep și și-a turnat în paharul cu picior înalt o dată, de două ori, de mai multe ori, direct în vârful capului, până și-a amintit cine era și ce căuta acolo. Ciudat lucru, între ghimpii butoiașului a descoperit un petic însângerat de blăniță. „Hm, ce interesant! Un șobolan ondulat sau un bărbat împădurit!”

A încercat doi pași de dans până la evantaiul uriaș din pene, dar unduirile lui au hipnotizat-o, s-a prăbușit în jilț cu picioarele desfăcute, preocupată de freamătul acela care-i aminteau de dragoste, iar între timp și-a tras palmele reci în alcool. Curând, s-a înfierbântat toată, mai ales că unsoarea aia cu Irish Cream i s-a părut insuficientă, așa că și-a turnat în sân trei pahare cu coniac.

Atunci și-a reamintit de duce. A întins o mână după bomboanele de ciocolată albă, înșirate pe sfoară și le-a pipăit ușor. Erau prea moi pentru dragoste, așa că le-a aranjat frumos în bomboniera de cristal și a ascuns-o în frapieră. Puțin mai târziu le-a scos – se micșoraseră. Și-a apropiat buzele de ele,

iar răsuflarea ei s-a întipărit acolo, ca o speranță. S-a așezat pe un taburet fără spătar, le-a înghesuit adânc și a mai luat o gură de lichior. A zvâcnit ușor și s-a deschis ca o mușcată. Era atât de singură.

Revenind la duce, era limpede că nu dorea să recunoască nici măcar în fața sa că își pierduse ambițiile, nu și interesul față de plăcerile primei tinereți, motiv pentru care se și însurase fără prea multă socoteală. Se afla în situația de a-și permite orice femeie, dar fusese întotdeauna fascinat de artiste pentru care avea un fetiș. Ani buni o întreținuse când pe una, când pe alta în garsoniere luxoase, la care își făcea drum între ședințe, iar acasă îl aștepta întotdeauna o alta, deseori cu un aer de matroană severă și care îi purta cu adevărat de grijă, ca să nu se îmbolnăvească de lingoare, de gălbinare, de păduchi sau de cine mai știe ce bubițe pe unghiute.

Numai că un bărbat prea iubit suferă cel puțin la fel de mult ca unul neiubit. Sărmanul! Era lipsit de apărare în fața doamnelor și cel mai greu i-a mers când a avut vreo patru în același timp.

Gândurile negre ale nevestii au ajuns să oprească vapoare, și-a spus cu o oarecare mândrie în glas, în timp ce-și scutura redingota neagră de praf. Până la urmă s-a dezbrăcat, rămânând în vesta gri, de care atârneau câteva ceasuri și instrumente de navigație. Între noi fie vorba, nici măcar el nu știa la ce foloseau, dar dorise s-o impresioneze pe ducesă cu ele. După ce și-a pus hainele în ordine, s-a așezat în jilț picior peste picior, a sorbit din paharul cu whisky, a băut degetarul de espresso, apoi a început să citească din Oscar Wilde care îl remonta de fiecare dată, lectură din care s-a oprit o oră mai târziu, și asta doar cât să-și lustruiască un pic cizmele scurte de

piele în ton cu mănușile și cu pălăria lui victoriană, de sub care se iveau câteva bucle.

Cât despre tânăra ducesă, ei bine, se obișnuise cu existența ei de strigoaică, și tocmai din cauza asta s-a produs o încurcătură teribilă.

La un miez de noapte a dat cu ochii peste pana care zgreptăna tocmai printre crochiurile ei. Așa buimacă de somn s-a furișat în spatele ei și printre ochiurile de dantelă a reușit să citească pagina la care tocmai scria. „Ducesa își dorise dintotdeauna un singur lucru, și anume să fie pictoriță, iar pentru asta își sacrificase tinerețea și averea, iar acum avea să renunțe și la fericirea ei cea de pe urmă, la ...”

Atunci a realizat că despre ei era vorba.

Scârbită, i-a ars obraznicei ăleia un șut de a zburat cât colo, apoi a șters ultimele rânduri din manuscris și a căzut pe gânduri.

Ar fi vrut să se trezească în altă parte, să fie altceva, altcineva, să trăiască o altă viață, dar repeta aceeași secvență zilnic, de cine știe când. Era prizonieră. Cum să scape?

Dacă ar fi să ne imaginăm Vasul Celtica, ei bine, l-am putea vedea cu ochii minții, plutind peste palma noastră stângă. În jurul lui o mare prea calmă, prea neagră, de fapt *midnight green*, o nuanță care rimează cel mai bine cu veșnicia dintre toate tonurile de verde. E nuanța mușchiului submers. Furtuna nu a învins încă structura vasului, deși i-a produs pagube devastatoare: pereți spărți, cala pe alocuri distrusă, echipaj dispărut, după cum am mai zis.

Într-un alt miez de noapte, s-a trezit iar năucită de amintiri, de frica de lapsus, de groaza de preaplin. Mâna tot acolo, scriind.

Pe masă, aceeași lucrare începută, un fond în creion care se desfășura ca o rețea cu ochiuri mari, înnodate, cu umbre aproape natural de blânde. Unde să intervină? Nu știa de unde să înceapă și cum și mai ales de ce, iar ca să-și învingă starea aia mesmerică autoindusă în care se topesc visarea și delăsarea, situație pe care pricinșii o numesc procrastinare, iar înțelepții contemplație, și-a turnat un pahar cu coniac și l-a sorbit încetișor. Între timp, a schimbat placa gramofonului, fiindcă muzica aia celtiberică o agita prea mult și a căutat cu privirea caseta cu țigări de foi. A ales un Figurado de pe la 1800, de grosimea degetului ei mare și l-a frecat de obraji, de buze, dar nu a avut curajul să-l aprindă, s-a mulțumit să-l miroasă, iar cândva i-a rupt foiața și a mestecat niște fire de tutun putred.

Desenul o respingea la fel de mult, poate ar fi fost o bună idee să-l mănânce; privindu-l îndeaproape i s-a părut că în adâncimea lui s-ar fi aflat un univers paralel, ba nu, mai degrabă mii și mii de vortexuri, câte unul în fiecare por al hârtiei.

Într-unul dintre ele ar fi putut fi ducele, dar pentru a-l găsi trebuia să facă ceva, să facă orice. De exemplu, să întoarcă toate lumile alea pe dos. Avea să fie ca în prima lor noapte de dragoste, când se alergaseră printr-o cabană până ea căzuse lată, iar apoi, în loc să o iubească așa obosită și îmbufnată, îi șterpelișe medalionul cu crucea celtică de la gât, iar vânătoarea reîncepuse.

În cele din urmă, s-a hotărât: și-a legat tocul de mâna dreaptă, l-a ancorat de antebraț, sub mânecile largi de satin,

care tresăltau la fiecare mișcare cu aerul ăla îmbufnat de dantelă iberică, împetrișată cu firișoare de tuș și a început.

Mai întâi a scos la iveală trei raze paralele și o bortă de crâmpeie. A eviscerat-o, a disecat-o, fiindcă ideile se descompun în cuvinte, cuvintele în litere, iar acestea din urmă pot fi reduse la forme grafice simple, desenate cu echer și compas. „Orice, dar absolut orice se poate compune sau este compus din cerc și triunghi”, îi spusese odinioară ducele.

Șovăiala ei grafică a luat forma unor meandre, arabescuri, torsade, bucle, vrejuri, trefle, palmete și rozete, din care a realizat un joc de fond amplu, care fura ochii. De fapt de asta îi și plăcea arta. Obișnuia să spună că: te afunzi într-o pădure în căutarea peisajului și te întorci de acolo cu portretul lui Dumnezeu.

Și tot desenând, a zărit printre dantelăriile senzoriale o siluetă umană. În jurul ei, un hățiş.

Un bărbat, o femeie, un manuscris. În mijlocul camerei, o scriitoare, beată turtă, înveșmântată într-o mănușă victoriană.

Din nou a răsunat tromba marină, ceasul a cântat din figurine, inima ducesei a bătut din castaniete, ca să vezi, mai trecuse o zi, era miez de noapte. Nu se mișcase din fața șevaletului de mai bine de douăzeci și patru de ore. Ducele o privea din desen.

Ducesa și-a aranjat mulțumită bicornul cu pene de păun, prins în ac de argint cu bumb de smarald, apoi a atins cu vârful degetelor lucrarea. Era proaspătă ca oglinda, iar când să semneze și-a pierdut echilibru și a alunecat dincolo.

Apoi: liniște.

Pentru o clipă, desenul a înțepenit ca rânjetul unui mort judecat, luna a ieșit să-i vâneze păcatele, un steward a servit-o cu fiertură pescărească, dar ea a preferat un pahar cu șampanie, careva i-a făcut semn cu ochiul, destinul cânta la trianglu, doar două cruci celtice se iubeau.

Dresoarea

Dianeii îi plăcea libertatea și nu-și prea dădea seama când se termina o vacanță sau când începea alta. Degeaba o închideau părinții în casă, că ea sărea pe fereastră, sprijinită într-un cuțit, pe care îl descoperise într-o zi, înfipt în fața casei lor, în iarbă. Astfel înarmată, se furișa peste gardul vecinilor, iar de-acolo o lua peste grădini și ieșea din verdeață destul de departe, într-o margine de sat, tocmai pe la Fântâna Blestemată. Apa era dulce, dar puțini aveau curajul să se atingă de ea, fiindcă alături locuia Vrăjita, care era frumoasă nevoie mare, dar de o răutate ieșită din comun, drept care rămăsese singură și nemăritată.

De câte ori o vedea pe Diana, Vrăjita o înjura, apoi se punea pe zbierat și o învinuia de toate relele.

Într-o zi, Vrăjita și-a asmuțit câinele asupra ei.

Bestia a fugărit-o vreo cinci minute, dar urcușul le-a oboșit pe amândouă. Curând s-au trezit din nou față în față. Fetei i-au dat lacrimile, deși nici ea nu știa prea bine de ce. S-au privit ochi în ochi câteva clipe, apoi bestia și-a scuturat țeasta, iar din bot i-a căzut un mic hoit inform, într-un ghem de bale.

Atunci s-a aruncat în golul care se căsca în dreapta ei, dincolo de potecă. A sărit fără să gândească. Parcă-i văd părul blond umflându-se de furie, înroșindu-se în apusul sangvin. Și apoi plutirea. Vidul ăla a absorbit-o ca un calmant, i-a înghețat măduva crucii, de-ar fi putut zbura așa o veșnicie, până când ciocul vreunei păsări ar fi despărțit-o de trup. A aterizat pe o rampă abruptă cu un pocnet scurt, articular, apoi a alunecat

printre jepi și stânci până la grohotiș și s-a ridicat din șuvoiul de pietre răscolite de tălpile bocancilor ca împinsă de un resort. Câinele era și acolo. A fost primul ei număr de dresură. Bestia a plecat ochii, a chelălăit cu coada între picioare și a urmat-o pe potecă până sus pe munte, au vânat împreună ce s-a nimerit mai cu moț și urechiușe, au mâncat și au coborât tot împreună până în sat.

Vrăjita s-a supărat foarte când i-a văzut venind, mai ales că bestia ei avea pulpa dreaptă învelită într-o foaie de brusture. Diana a râs, dar a treia zi câinele a crăpat, iar ea a căzut la pat.

Ai ei au chemat repede preotul și vraciul, iar când a început să miște și să bolborosească, au adus doctorul. În câteva săptămâni fata s-a pus din nou pe picioare, așa că ai ei au bătut-o bine și au dat-o afară din casă.

Unde era să se ducă? Ei bine, a stat mai întâi în crâșma din sat, ca să facă bani de drum, apoi a plecat. Ai mei au primit-o imediat, doar aveau drag de nepoata lor, dar prea mult n-a rămas nici la ei, fiindcă nu-i plăcea să facă menaj.

În manej i-a plăcut. Nu știu cum a ajuns mătușă-mea dresoare, dar mi-am amintit de numele ei pe afiș, iar dedesubt, mușchii ăia superbi, încălțați în cizme lungi. Odată, un leu a sărit peste ea și peste îngrijitori, vrând să sfâșie un copil isteric, iar ea l-a salvat. Așa a ajuns renumită.

Într-o zi, pe când eram la ea, s-a deschis ușa băii, iar dindărătul ei a apărut un căpșor rotund cu ochișori triști și mirați. Orfelinul avea doar două luni și sorbea din biberon. Sigur că ne-am împrietenit ca băieții, deși împărțeam aceleași mingi și un *troll* mare, cu păr fucsia. Am apucat să zic că

orfeelinul era un leuț? De cum a crescut, Diana l-a dus la circ și și-a luat un pui de tigru.

Arunca o grămadă de bani pe jucării, avea un jeep și mulți bani în cont, o fiară personală, dar se plângea de sărăcie. Purta mereu aceleași haine de scenă și aceleași cizme scâlciate care scrâșneau din solzi și păreau să învie în picioarele ei. În seara dinaintea spectacolului, le mângâia și le lustruia cu ceruri speciale, care costau cât mâncarea mea pe o lună, apoi le așeza pe pervaz, adormea cu ochii pe ele și tot așa se și trezea, odată cu primele raze ale dimineții care se reflectau în pielea de aligator.

Aș vrea să pretind că nu eram gelos pe animalele ei, dar eram. Mai ales pe puiul de tigru care era foarte sensibil, fiindcă era suficient să-l mângâi un pic pe burtică și se obrăznicia. Uneori visam că îmi înfingeam caninii în ceafa lui și îl zgâlțâiam bine, iar labele lui fremătau ușurel. Un timp întâmpinam rezistență, apoi se înmuia ca un pluș și gata: al meu era.

Mă trezeam plângând în miez de noapte și după ce-mi trecea supărarea, îmi sorbeam lacrimile din cearșaf, ca să nu mai zică mama că mă piș în pat. Cam pe atunci am avut primele mele vise erotice.

Sigur că nu mi-era clar prin ce treceam, dar atunci sufeream, fiindcă la vremea aceea eram un puști nebun după femei și nebun după dragoste. După școală alergam drept în piață, cumpăram flori și resturi de carne, iar de-acolo țup la ea. Nu-mi era teamă nici de miros, nici de sângele ăla gros care se scurgea deseori pe sub ușa ei de la intrare sau de sălbăticiuni. Un singur lucru mă înfricoșa: arma.

Diana era pasională și fascinantă. De cum intram la ea, trăgeam aer în piept, ea mă strângea în brațe, mă săruta pe obraji, iar tigrlul mă linciurea din cap până în picioare.

Am auzit că un student s-ar fi sinucis din cauza ei – n-aș crede.

Odată i-am spus verde-n față că nu mai pot și am rugat-o să se dezbrace în fața mea. La care ea mi-a ars o palmă peste ceafă, de-am crezut că-mi mută coloana din loc, dar la fel le făcea și jivinelor. Apoi mi-a făcut vânt în baie și m-a închis acolo, ca să mă pedepsească.

După o jumătate de zi, s-a îndurat de mine și m-a eliberat. M-a scanat și văzându-mă mai nefericit decât înainte și-a dat jos rochia-cămașă și am văzut-o. Era bronzată și arăta ca o ramură. Mi-a apucat palma dreaptă și și-a plimbat-o pe trup. Eram cam încurcat, dar când am văzut-o cambrându-se, n-am rezistat și a trebuit să-i număr vertebrele. Avea treizeci și trei. Viața mea intimă a început, probabil, când am găsit-o pe ultima. S-a dezechilibrat, așa că am împins-o peste marginea căzii de baie și am immobilizat-o. Nu mai era Diana pe care o știam. Am lovit în ea cât am putut, am lovit-o până a chelălăit. Abia atunci s-a descovoiat și am realizat că era mătușă-mea, iar eu eram doar un tembel. M-am desprins jenat și am văzut că-i ajungeam doar până la umeri. Atunci s-a schimonosit și am văzut-o încercănată.

— Iartă-mă, a spus Diana. Ești doar un copil și te-am ispitit.

— Nu sunt un copil. Am aproape șaptesprezece ani, am spus. Tu să mă ierți.

Știam că se culca spre miezul nopții și că se trezea doar câteva ore mai târziu, când ieșea în oraș la volanul jeepului, ca să plimbe tigrul. În urma lor, persista mirosul ăla de sălbăticiune fertilă, de aia câinii le lua urma pe străzi. Să fi fost bolnavă? Nici asta n-aș putea să spun. Era mai curând captivă. Sărea în jeep de parcă ar fi încălecat, iar dacă vara pășea ușor ca o mătă, iarna călca vânătorește. Doar colțurile gurii i se lăseseră de la o vreme, dar oricât de deprimată ar fi fost, tot eu arătam mai trist. Dragoste mare.

Odată cu vârsta am învățat să mă ascund. Cât despre cicatricile astea ale mele și cornul care se ghicește aici, lângă tâmpla mea dreaptă, deh, astea sunt semnele rămase din lupta cu tigrul, care n-a reușit să-mi facă felul.

Îmi amintesc de vizitele dese pe care i le făceam. Avea o locuință, deși e impropriu-spus așa, fiindcă arăta și era mai degrabă un depozit de suflete în centrul orașului. Era cea mai sordidă cameră din câte am vizitat, era goală, asta cu excepția unui dulap de lemn masiv și a patului batant. Mobila era zgâriată sau mai curând sculptată cu gheare și colți, de pe pereți se holbau pete de sânge și urme de labe de animal, iar podeaua era destupată și udă. Mult timp m-am întrebat cum putea trăi așa, mai ales din pricina mirosului de ... pop-corn, mda, fiindcă așa duhnește urina de tigru.

În trecut fie spus, tot de la ea, am învățat că cea mai bună litieră pentru animale e cada de baie. Știu, pare o țăcăneală să faci baie în șampanie de mătă sălbatică, dar nu era chiar așa.

Înainte să plece de acasă, ridica patul și elibera dihania, iar dulapul rămânea singurul loc sigur. Când eram și eu la ea

aveam două variante: fie mă închidea în baie, fie în dulap, iar tigrul rămânea la ușă.

Cu ocazia celei de-a șaptesprezecea aniversări, s-a gândit să-mi facă un spectacol inubliabil. Ei bine, a reușit. Patul era plin de cadouri aduse de prin țări străine, device-uri, țoale, tigrul țopăia dintr-o parte în alta, noi doi dansam ca apucații și beam dintr-o sticlă uriașă. Numai că nu se simțea prea bine și a plecat la farmacie. Își trăgea piciorul după ea, de parcă ar fi fost de lemn. Destul de târziu mi-am dat seama că rămăsesem singur cu dihania și probabil am realizat asta amândoi, în același timp.

M-am pomenit cu o labă grea în piept, una lată cât mine și, când m-am ridicat uimit de răsuflarea caldă, fetidă, o alta m-a pleznit peste ceafă. M-a tăvălit ca pe un șoarece de jucărie, m-a izbit, m-a ridicat, m-a trântit și, de frică, am uitat să și respir. Îi eram rival și voia să mă halească.

M-a întors cu burta în sus și m-a pipăit cu pernuțele. Căuta locul să muște. Când i-am cântărit greutatea și satisfacția, mi s-a făcut tare teamă și am înțepenit. Dihania m-a îmbrățișat și i-am simțit iar răsuflarea în urechi. Îmi căuta jugulara. Eram jucăria unui ucigaș. Cumva m-am târât într-un colț al camerei, dar palmele mă usturau, semn că-mi dăduse sângele.

Nici acum nu știu cum am reușit să intru în baie și să mă opintesc în ușă, numai că tigrul m-a simțit imediat și profitând de slăbiciunea mea, a reușit să intre. Eram față în față, într-un spațiu care nu-mi oferea nicio posibilitate de scăpare. Brațul meu sângera, dihania a întins botul spre mine, m-a lins un pic, apoi și-a arătat colții, a mârâit și m-a ciugulit. M-am străduit să rămân calm și am privit în altă parte. S-a crispat, iar colții lui

s-au înfipt destul de tare în mine. În timp ce croiam un plan nebunesc, Diana s-a rostogolit peste noi de cine știe unde și ne-a izbit pe amândoi de podea, iar asta mult i-a mai plăcut tigrului.

Când ne-am mai potolit, mi-a mărturisit că văzuse ceva ciudat în pielea cizmelor, de aia se întorsese acasă de la primul colț de stradă. A adăugat că libertatea și dragostea și viața erau totuna, iar moartea, ei, bine, moartea nu era nici ea prea departe.

Tot vorbind și hârjonindu-ne am adormit toți trei pe pat, iar la trezire am rugat-o să-mi arate țâțele, ceea ce a și făcut. Atunci am observat o dâră care i se prelingea pe sub manșeta pantalonului. A schițat un zâmbet și s-a grăbit să se șteargă. La plecare, a râs de obrajii mei sângerii ca petele de pe cizmele ei, apoi mi-a spus că numai cu perechea de cizme potrivite poți merge până pe lumea ailaltă.

Nu s-a mai întors de acolo și, ciudat lucru, n-am mai auzit nimic despre ea.

În unele dimineți, mă trezesc cu chipul ei în minte. Îmi răspunde, când întreb oarece, apoi țip și conversația imaginară se sfârșește. Sunt sigur că e ea și e ea, chiar dacă nu mai e.

Balerina de circ

Am zărit-o din întâmplare, în foaietul ciroului și m-a fascinat, fiindcă plutea ca o silfidă, pe deasupra unui tort de nuntă.

Numai că paznicul ciroului a privit prin ea și i-a refuzat intrarea fără bilet, iar când a ajuns în dreptul meu, mi s-a părut că își pierde cunoștința, așa că m-am întins să o prind. Părea fragilă, dar nu era, de nervi a aruncat cu o tibie senzuală după un puști care comentase nepotrivirea dintre vârsta ei și decolteul dorsal, translucid, care se pierdea în tăietura dintre fese.

La început a fost destul de arogantă, apoi i-am vorbit despre mătușa Diana și așa ne-am împrietenit. O chema Anna. Un timp ne-am frecventat, am ieșit împreună în oraș, la concerte și la teatru. De câteva ori am condus-o până la ușa apartamentului și numai amintirea vorbelor răutăcioase ale amicilor mei mi-a stârnit curiozitatea și mi-a dat brânci înăuntru, într-o noapte oarecare.

De cum am intrat în micul ei apartament, s-a grăbit să deschidă toate geamurile și, de îndată, perdelele liliachii s-au ridicat precum velele unei corăbii, eșuate pe un mal însingurat. Era un subsol întunecat, mirosea intens a mare, de undeva s-a aprins becul afumat al unui felinar de far de port, vântul bătea, perdelele s-au ridicat din nou. Atunci m-a îmbrățișat, iar dacă spun că m-a îmbrățișat, ei bine, a făcut-o cu mâinile și picioarele simultan, fără să simt cumva vreo povară. Apoi am urcat-o pe mica ei scenă rotativă și am dansat în jurul ei – eram

nebuni și foarte îndrăgostiți, beam vodcă. Ce frumos ne-am mai îmbătat de data asta!

— După 50 de ani, vârsta unei femei se măsoară în kilograme.

— Și la bărbați?

— În femei.

— Adică?

— În povești de amor.

Și când m-a sărutat a fost la fel.

Pe scena rotativă a luat forme nebănuite, s-a contorsionat și s-a disipat, m-a învăluit ca un abur, cu aripile ei de lebădă și cu picioarele de cupă de șampanie. Nu știu, dacă a fost singura femeie pe care am iubit-o la nebunie, dar a fost cu siguranță, unica balerină.

Când mi-am pus-o în brațe, era ușoară ca o puștoaică, umerii tari, pieptul drept, burta suptă, bazinul îngust, buzele ușor desfăcute. Când am sărutat-o din nou, mi-a șoptit că nu se cădea să facem dragoste, fiindcă eram indecent de tânăr. Mi s-a părut o cruzime din partea ei, fiindcă trebuia să știe că nu te sui așa peste un bărbat, ca apoi să faci fițe de domnișoară. Am apucat-o de păr și am suspendat-o. Când i-am dat drumul peste mine, am intrat în ea ca într-o prăjitură, apoi s-a ridicat în pod, cu coapsele spre mine, talpa dreaptă sprijinită de talia mea și spatele cambrat – unei femei obișnuite i-ar fi fost greu să se ridice, să scape, dar ea era o balerină, avea două rânduri de aripi de lebădă, ce naiba! A oftat ușor, a tremurat. Am mângâiat-o pe păr, așa cum faci cu un copil, i-am dezmiertat trupul sculptural, acoperit de un puf fin, argintat, apoi am

împins-o din nou ușurel, pe spate, în mâini, iar de acolo peste fotoliu. A murmurat ceva, așa că i-am mai oferit un pahar. Cele două rânduri de aripi de lebădă s-au zbătut toată noaptea aia.

Când m-am trezit a doua zi dimineată, mi-a spus că nu se cade să ne iubim, fiindcă ea nu și-a pus-o niciodată cu un puști. Eu, puști? Aveam nouăsprezece ani. M-am simțit ca-n ziua cărtiței, numai că eu eram un bărbat în toată firea și vedeam al naibii de bine. Am încercat să mă dau din nou la ea, mai mult din eleganță, dar ei îi era foame. Și mie îmi era. I-am simțit stinghereala când s-a apucat să prepare micul dejun, de fapt a pus câte două lingurițe de tărâțe în fiecare ceașcă de porțelan și a adăugat deasupra ceai roșu, amestecând ușor. În timp ce savuram (vorba vine) jeleul de tărâțe și cafeaua amară, s-a apucat să-și povestească viața, iar asta a îmbătrânit-o brusc cu foarte-foarte-foarte mulți ani.

Mi-a spus că un timp a dat lecții de dans, ca să se întrețină, însă își ieșea repede din fire cu elevii și îi lua la bătaie cu bastonul de colecție, pe care îl păstra în cuier, între un trombon spart și un crucifix catolic, din argint emailat. Ce-i drept, așa se obișnuia pe când era ea elevă: pe atunci, o balerină mânca de trei ori pe săptămână doar răbdări prăjite cu smetii, iar după spectacol și numai atunci avea voie o bergamotă glasată, trasă în ciocolată amăruie. Numai așa făcuse performanță.

I-aș fi dat orice să-și stingă țigara și vocea aia dogită, mai ales că luase o paloare angelică, iar cele două perechi de aripi de lebădă reîncepuseră să strălucească.

— Am trăit din dragoste furată înainte și după spectacol. Uneori mă speriam de aplauze ca de bătaie, alteori mă trezeam noaptea îngrozită de arena circului.

Am continuat să fumez, dar filmul s-a rupt.

M-am dușat în cada insalubră și m-am grăbit să ies gata îmbrăcat. Când i-am întins bancnota, a tresărit, murmurând o replică neinteligibilă, apoi a luat o poziție solemnă, cu brațele încrucișate la spate și nasul foarte sus. Am mimat o îmbrățișare, un sărut, o ultimă mângâiere, numai că balerina mea fremăta de mânie, iar femeile într-o asemenea stare sunt capabile de orice crimă, așa că am socotit că era mai sănătos să o las să se liniștească și să revin într-o altă noapte, ca să mă bucur din nou de dânsa. Am bolborosit o ultimă scuză și am ieșit pe ușă, îmbrâncind-o ușor.

O lună mai târziu, mi-a părut rău. Mi-a părut rău din toate cauzele posibile și pe care nu găsesc cu cale să le înșir aici, dar mai ales dintr-una singură.

Și uite-așa, sectorista s-a făcut înger¹²

La câțiva ani după cel de-al Doilea Război Mondial, într-o garsonieră mansardată, de pe lângă Casa Universitarilor, Fiți și amantul se perpeleau de zor.

În toiul pasiunii, una dintre uși s-a zgâlțâit mai tare decât mobila. La care, cratița cu papanăși fierți a alunecat de pe noptieră, zdrăngănind ca un titirez de tinichea, iar camera s-a umplut de îndată, de aromă de vanilie și scorțișoară.

— Tu ești Ioniță? N-am bani, a spus amantul.

— Nu-i de bani. A venit soțul. Soțul lu' Fiți, a spus proprietarul, băgând capul pe ușă.

— Salvează-mă, nea, a spus Fiți, suflându-și șuvițele aurii, din ochi.

— Te salvez, domniță scumpă. Cu o singură condiție.

— Orice! Zi odată, nea, că mor!

— Să plecați. Că nu mai avem loc de voi, nici măcar pe frânghie! Ne-am înțeles?

Și s-au înțeles instantaneu, că era grabă mare. Ioniță l-a scos pe amant pe scara din dos, iar de acolo, printr-o curte interioară, în care se celebra o nuntă pisicească, până pe strada

---

¹² Personajele și acțiunea sunt fictive și orice asemănare cu realitatea este întâmplătoare.

ailaltă. Apoi s-a întors, ca să-l rețină pe soț, cât să apuce Fiți să pună alcovul, în bună ordine și să-și primenească sufletele.

Dar când soțul lui Fiți a pătruns înăuntru, a găsit-o încă înfierbântată de sosul de unt, cu dulceață. După ce s-au mai răcorit, soțul s-a mirat la papanasi. Apoi și-a răsucit o țigară și a deschis într-o doară, fereastra balcoanelui. Acolo: alta, adică o servanță plină cu ... zic mai încolo. La care Fiți a înlemnit și s-a luat de sub burtă, de ziceai că vomită.

— Pui cu smântână, mămăligă și salată de... a spus soțul.

— ... de vinete, a adăugat Fiți. Mă ia cu acreală, cu amăreală, cu amețeață și cu greață. Să mâncăm deci, a spus, rostogolindu-și ochii dintr-o parte, într-alta a camerei.

— Împărțim niște papanasi fierți, domniță scumpă, a întrebat-o soțul, ironic.

Ce-i drept, așa răutăcios cum era, nu prea dădea pe acasă și se jigărise ca un mucenic. Fiți l-a îmbrățișat din nou și s-a apucat să-l dezbrace tacticos, sărutându-l pe la încheieturi. Avea mirosul acela doar al lui și gustul acela inefabil. A închis ochii și și-a amintit cum își amintise de el, cu nici o oră în urmă, în timp ce făcea dragoste cu celălalt. Amintirea era parcă mai aproape de realitate și doar o vibrația interioară, aproape imperceptibilă, a trezit-o din visare. În chiar acel moment, soțul i-a spus ceva, dar Fiți era prea emoționată și n-a auzit nimic. La care el a îmbrâncit-o ușor, la o parte, apoi a zgâlțâit-o, iar la urmă, i-a dat o palmă peste față. Asta a durut-o, dar și-a înghițit durerea. Apoi soțul și-a mai răsucit o țigară și a pufăit-o, privind în gol. Degeaba a încercat Fiți să-l înveselească, fiindcă n-a fost chip.

Nu că s-ar fi gândit la alte femei, nu era nicio altă femeie în viața lui, în afara ei. O vreme s-a ținut după el, iar când a aflat adevărul nu i-a venit a crede. Soțul cu care se căsătorise nu avea altă preocupare decât jocurile de noroc. Stătea mai tot timpul într-o casă conspirativă, printre alții ca el și interlopi care profitau de dâșii. Acolo se dusesse și mica ei zestre – de ajunseseră să stea cu chirie, într-o fostă garsonieră de servitori. Îl iubea și așa, și nu s-ar fi despărțit de dânsul pentru nimic în lume. Pe de altă parte însă, ar fi vrut și ea o familie ca toate celelalte, cum predica preotul în biserică. Și că tot a venit vorba de popa, apoi ăla era un tânăr elegant, tată de fată și divorțat, după cum aflase Fiți, de la celelalte enoriașe. „Ca să vezi, că se poate divorța, soro, legal și creștin. Păi, dacă și preoții divorțează ...”

Alinarea lui Fiți erau slujbele cele frumoase și pline de har și înțelepciune, plimbările îndelungi cu popa care îi mărturisise anumite aspecte ale credinței despre care ea nu avusese cunoștință până atunci, precum și veselele ceasuri pe care le împărțea cu Profesorul. Prin urmare, pe parte bărbătească, Fiți nu ducea lipsă de iubire. Cât dinspre partea femeiască, a avut dintotdeauna de înfruntat gelozii și invidii, iar aici pe bună dreptate, mai ales că era pe cât de frumoasă, pe atât de ascultătoare în fața bărbatului, după cum învățase dânsa, la Școala de Duminică.

În ziua aceea însă, Fiți era copleșită de agitație. Păi, cum altfel. Și apoi, îi era foarte greață. A căzut pe gânduri: să-i spună – să nu-i spună?

Când se hotărâse să o lase baltă, bătăi în ușă.

— Tu ești, Ioniță? N-am bani, a spus soțul.
— Nu-i de bani, a spus proprietarul. A venit o scrisoare. De la amant. Amantul lui mandea.

— Ce zici acolo, nea, s-a mirat Fiți.

Între timp, amantul pe care îl știm și căruia îi vom spune de aici încolo Profesorul, ajunsese la Capșa în dezordine, costumul închis greșit, fără veston și cu pălăria boțită, peste chelie. Părea transpus, distrus, abstrus. S-a retras într-un separeu, la o masă întunecată și a căzut pe gânduri. *Ce s-o fi întâmplat cu Profesorul, s-a întrebat unul dintre ospătari, dând din umeri. O fi bolnav, și-a răspuns singur, numai că boala de care suferea Profesorul puțea a apă de ploaie, a lăptic și a mătă veselă, așadar a conchis: Sărmanul om naște. Și eu eram la fel, la primul copil.*

Apoi Profesorul a comandat oarece și s-a prăbușit din nou, pe gânduri, când oftând, când hohotind, când dregându-și glasul. Cu tot necazul, a avut un apetit teribil, iar prânzul a durat mai bine de două ore.

În timp ce-i turna un pahar de vin, ospătarul i-a șoptit o prostioară la ureche.

— Ospătar, adă o cafea, dar să fie tare. Că mă așteaptă soția.

— V-am ghicit, Professore.

— Nu te mai bucura atâta, că te trimit pe tine.

— Nu zic nu. Fată fină.

— Știi ce, du-i o cutie de prăjituri și un coș de flori albe. Mă duc la bibliotecă.

Naște Profesorul, știam eu, știam eu, și-a spus ospătarul hlizindu-se.

Se prea poate ca acela să fi auzit gândul ospătarului, căci a ieșit glonț și s-a întors de unde venise. Adică la amantă. Din fericire, soțul plecase, iar Fiți se întorsese, după cum l-a informat Ioniță.

— Professore, o botezăm noi pe Fiți. Am vorbit cu nevasta.

— Naște? Ei, comédie!

Fiți îl aștepta la etajul doi, în bibliotecă, palidă, încercănată și cu limba în batistă. Pe arșița aia, purta o pălărie bosumflată, moștenită de la o mătușă și cea mai scumpă rochie a ei, realizată dintr-o draperie olandeză. Profesorul și-a aprins o țigară, apoi încă una și încă una, privind cu neîncredere, spre scrumierele pline.

— Unde-ai fost, a întrebat-o el, în cele din urmă.

— La popa.

— Te simți bine?

La care Fiți a înflorit ca un bujor și i-a mărturisit că se rugase la Domnul să-i dea băiat și că avea să-l boteze cu numele sfântului protector.

— Ce zi e astăzi, a întrebat Fiți, consultând calendarul.

— 6 iulie. Cât a întârziat Madam Popescu? Mai mult de douăzeci și șase de zile?

— Mai mult de două luni. Sfinte Sisoe, a exclamat ea, cu mâna la gură.

Profesorului aproape nu i-a venit a crede că ăla era copilul lui, fiindcă în aprilie-mai fusese plecat într-un turneu de conferințe, prin țară, iar Fiți rămăsese acasă. Și apoi, era prea frumoasă, mai frumoasă decât toate fetele de familie bună cu care avusese de-a face în viața lui. I-a desprins cu religiozitate năstureii, apoi a pătruns sub veșmântul ei și a îmbrățișat-o. Rochia catifelată a alunecat și ea la podea, iar Fiți a rămas în perdeluța din flori de iasomie și care, ce să vezi, chiar mirosea a iasomie. Parcă n-ar fi vrut să și-l dea jos, iar dacă el n-a insistat, a rămas așa. În furou, pe tocuri, sprijinită pe marginea unui raft, nu părea deloc gravidă, nici măcar un pic. Arăta ca o elevă, costumată în hainele mamei. Cât să fi avut? Probabil nici douăzeci de ani.

Fiți și-a aprins o țigară și a suflat fumul cu poftă.

— Mi-a spus nea, că aici avem de toate, decât veceu.

— Repetă!

— Avem de toate, afară - decât veceu.

Acuma, Profesorul știa că avea darul acela nemai-pomenit de a prosti femeile, și apoi, cam toate tinerele își pierdeau mințile în brațele bărbaților, așa că n-a insistat.

— Stai, a spus Fiți, a spus nea, să facem curat după aia.

— Altceva?

— Când ieșim de aici, să nu zăbovim pe culoar, nici măcar la veceu, fiindcă ...

Profesorul a lăsat-o să turuie, iar între timp a dezbrăcat-o de perdeluță, de cămășuică, de fustanelă, de pantalonașii dantelați, de ciorapii cu portjartier, precum și de toate celelalte pe care nu le mai înșir aici, din motive de

pudoare, lesne de înțeles. Știa că se va potoli de îndată ce va intra în carnea ei tare, plină de lapte. Și chiar așa a fost.

La plecare și-au amintit de povestea cu veceul, numai că el avea destulă imaginație, așa că a găsit repede o soluție – un veceu de urgență, cum ar veni, ba mai era și de cristal.

Dragostea îl preocupa pe Profesor ca orice altă artă și, deci, amorală. Deși devotat frumuseții femeii, care i-a inspirat sute de pagini intime sau poate tocmai datorită acestui fapt, a fost un bărbat de o profundă moralitate, pentru totdeauna îndrăgostit de soția sa și dedicat familiei.

O săptămână mai târziu, Profesorul se afla la Capșa sau la Casa Universitarilor, cu familia, la o masă cu specific românesc. La un moment dat, ospătarul i-a adus o scrisorea. Cel din urmă a schițat un surâs și a ridicat privirea, apoi o coborât-o – nu, chiar nu părea să fie o glumă. A alunecat în nimicul ăla, apoi a revenit la realitate, mustăcînd către nepoata care stătea chiar lângă dânsul. Aceea s-a apropiat mai mult, crezând că voia să-i spună ceva. Tocmai atunci profesorul își ștergea fruntea, iar mișcarea nepoatei l-a descumpănit – când să vâre hârtia în buzunar, degetele goale. De-a stînga – sora, de-a dreapta – nepoata de care am mai spus, în față, mama și soția. Hârtia, probabil, pe jos. A coborât sub masă – hârtia sub piciorul unui scaun. Gâfâind ca un gogoșar înțepat, a descoperit o gleznă familiară și nu s-a putut abține să o sărute. În chiar acel moment, nevasta a sărit în sus ca pișcată și i-a ars un spiț, pe care Profesorul l-a primit cu bărbăție, horcăind blând.

Apoi masa a decurs cum nu se poate mai bine, doamna Profesor răsfățându-și soțul mult iubit, iar acela distrînd doamnele cu poveștile sale, graseiate, pline de umor.

Spre seară, acasă, Profesorul s-a retras în cabinet. A răsfoit câteva cărți, a mai făcut niște notițe, când a auzit un zbirer. „Dumnezeule, scrisoarea”, a exclamat, realizând că o uitase în buzunarul vestonului. A lăsat totul baltă și s-a grăbit la locul zgomotului. Acolo, soția, albă la față. El, congestionat, a strâns-o în brațe, murmură niște vorbe fără șir. Ea, tremura, el, la fel.

— Ei, ce e?

— O viespe, la floare.

— Ei, comédie!

Și au râs amândoi, cu gândul la o glumă de-a lor.

— Să înțeleg că nu e chiar totul pierdut, nu-i așa?

Nu i-a răspuns. Au adormit îmbrățișați, cu convingerea că absolut nimic nu le stătea în cale și că aveau să aibă copii până la urmă.

A doua zi dimineață, Profesorul s-a trezit destul de nervos, fiindcă avea de rezolvat niște chestiuni mai vechi, apoi bagajele. Și-a amintit de scrisoarea și a recitit-o. Erau prea multe considerente, prea multe necunoscute și timpul prea scurt pentru a lua o decizie categorică, așa că a mototolit hârtiuța și a aruncat-o în coș.

„Țârrr”, telefonul. Ioniță. I-a dat un raport amplu de Nuți, de Smuți, de Tuți, de ce mai vindeau anticarii și negustorii, de ce se mai învârtea prin cartier. Numai că Profesorului îi stătea gândul doar la Fiți. La care Ioniță, i-a spus să nu-și facă griji de dânsa, că avea să îi poarte de grijă și nu avea să ducă lipsă de nimica. După ce a spus asta, Ioniță a

tăcut oarecum stânjenit, dar Profesorul a trecut la un alt subiect. La urmă, au râs de una, de alta, de curățenia din bibliotecă.

— Acuma, am spus eu să lăsați lună, dar cu plafoniera de cristal ce-ați avut, Professore?

La care el și-a mușcat buza, să nu râdă și să se scape cum că negăsind veceu, s-au ușurat ca oamenii, în plafoniera de cristal, pe care au golit-o pe geam și au spălat-o cu șampanie. Apoi a schimbat subiectul, i-a zis de călătorie, de Orient, de lună, de stele, nici vorbă de scrisoare.

Nimic nu-i plăcea mai mult Profesorului, decât să călătorească, iar dintre toate călătoriile cel mai mult și mai mult îi plăceau cele cu trenul. Ca de obicei a ajuns în gară la ora potrivită și s-a îmbarcat. Lumea l-a recunoscut, capetele s-au întors după el. Ce-i drept, nu era un bărbat frumos, dimpotrivă, dar avea un anume șarm și distincția aceea remarcabilă pe care numai educația îndelungată și-o poate oferi. Și apoi, se bucura de o foarte bună reputație, pe care multe femei și-au dorit s-o compromită. Era un bărbat dorit, era un bărbat invidiat și se afla în vizorul multora, inclusiv al presei.

Știa că ziarele aveau să scrie despre călătoria sa în Orientul Îndepărtat, că aveau să-i comenteze gesturile, gafele și capriciile. Printre acestea se număra și pasiunea sa de a circula cu trenul, ceea ce, se pare, l-ar fi ajutat la lucru, în sensul că scria neconținut, cu inspirație și râvnă.

În timpul călătoriei pe șine, Profesorul a rezolvat mai multe enigme, nu și pe una singură. Ce era de făcut cu copilul lui Fiți? L-ar fi putut adopta. Sau nu. I-ar fi putut oferi lui Fiți niște bani, ca să-l crească. Și apoi, scrisoarea. Nu era de la ea, nu era scrisul ei. Al cui o fi fost? Al lui Ioniță? Îl cunoștea bine

și știa că nu s-ar fi pretat la una ca aia. Dimpotrivă. La cei aproape șaptezeci de ani ai săi, dansa *one step* ca în tinerețe, cumpăra câte o ladă de cărți, în fiecare lună și își urmărea nevasta pe drumul dinspre și către serviciu, ascunzându-se în spatele stâlpilor de telegraf. Interesul lui era unul singur, și anume să își vadă chiriașii plecați și să citească în liniște și pace. Mai ales, pace.

Profesorul era convins că un nene atât romantic nu s-ar fi băgat într-o mizerie de șantaj.

Și atunci, cine era șantajistul?

Bref, Profesorul era foarte tensionat, neștiind ce avea să găsească la întoarcere.

Poate, pe Fiți, la o șuetă cu nevastă-sa, poate un morman de scrisori sau vreo chemare la judecată. Numai că a găsit liniște, casa goală, orașul tomatic, mai pustiu ca niciodată, iar asta l-a uimit și mai mult.

A telefonat la Ioniță – niciun răspuns. A căutat-o pe Fiți la telefon – niciun răspuns. A mers până acolo, a sunat la sonerie – niciun răspuns. Pesemne o fi fost plecată pe undeva. Și chiar așa era, după cum avea să confirme o voce de nicăieri.

— Vorbește cineva sau mi se pare, a întrebat Profesorul, graseind după obicei.

— Da, vorbește. Cine întreabă, a spus vocea de mai înainte, scoțând la iveală niște cârlionți platinați care tresăltau sub o basma rusească.

Sectorista, și-a spus Profesorul, ridicând o sprânceană. Aia știa tot, așa că întrebarea chiar nu-și avea rostul. Probabil așa era procedura. Nu i-a răspuns, s-a întors și a dat cu ochii de

Fiți. Mai știi, poate chiar ea era șantajista. Dar numai gândul la una ca asta și-l făcea să râdă. Nu, nu avea cum să fie ea. Era sensibiloasă, era prostovană, era cam arzoaică, dar n-o știa de rea și de intrigantă.

Fiți mergea apăsât, cu bucele aurii tresăltând ca niște arcuri. Era gravidă și anume într-un mod cât se poate de clar. Pe chipul dilatat se citeau sentimente amestecate, temeri și păcate, dorințe și poftă, izvorul ei nesecat de dragoste, o anume împăcare cu condiția de femeie, dar mai ales grația divină. Alături, la braț, soțul, alcătuind un tablou de familie. Profesorul l-a cercetat pe soț, cu coada ochiului și a descoperit că era un bărbat chiar frumușel, deși avea un aer cam melancolic, de suferind. La întâlnire, Profesorul a ridicat pălăria ușurel, pe la spate, cu gestul său inimitabil. Fiți a tresărit, a roșit și a scăpat brațul soțului. Privirile lor s-au întretăiat pentru câteva fracțiuni de secundă, dar soțul a rămas absent, iar ceilalți doi au făcut fețe-fețe. La urmă, Fiți s-a apucat și mai tare de brațul soțului și a zâmbit larg, iar Profesorul a salutat din nou, cu o strângere de inimă. Apoi perechea a traversat și a intrat într-un taximetru care îi aștepta acolo, pesemne.

— Pe dâștii îi căutați, nu-i așa? S-au mutat, a spus sectorista.

— Și Fiți?

— Borțoasă.

— Ei, comédie!

— Tatăl?

— Popa ăla tânăru' și divorțatu', de-l iubesc toate femeile din lume.

- Cu majusculă sau cu minusculă?
- Asta numa' Bunuțu' știe!
- Și șantajistul?
- Tot el.
- Fată?
- Băiat, după țugui!
- Băiat?! Sfinte Sisoe! Cine l-o boteza?
- Ioniță și nevasta.
- Ei, comédie!
- Doar a promis...
- Așa e. Și ... cum l-o boteza?

— Sisoe, normal. Da' nu-i al lui mata. Bag mâna în foc, că mă pricep la socoteli.

— Ce-i drept și eu, a spus Profesorul, roșind, și i-a întins sectoristei o bancnotă, apoi s-a răzgândit și i-a dat tot portofelul.

— Ce să fac de banii ăștia?

Sectorista a așteptat degeaba răspunsul, apoi nu și-a mai luat ochii de la Fiți și chiar a salvat-o o dată, din mijlocul unei haite de câini, care se luaseră de căruțul cu Sisoe - bravo ei, dar asta e dintr-altă poveste.

Și uite-așa, sectorista s-a făcut înger, iar Profesorul s-a făcut sfânt.

CUPRINS

Japonezi, decorul vintage și cartea de căpătai.....	4
PARTEA ÎNTÂI: Transpuneri japoneze	6
Kanzashi.....	6
Grădina de Pruni	17
Cascada Dorințelor.....	20
Lătratul căprioarei	27
Te iubesc, stinge țigara.....	31
Stampele erotice ale lui Yori.....	37
Bonsaiul zburător	44
Lupoaica.....	47
De ce ne logodim, iubire	49
Domnul H.....	57
PARTEA A DOUA: Fantezii europene	61
Sfânta galantă.....	61
O studentă la Cabana Vânătorilor	63
Tasec	70
Stewardesa.....	71
Modelul	74
Pictorul	77
Cocoșelul Uscat.....	79
Ducesa	84
Dresoarea.....	94
Balerina de circ	101
Și uite-așa, sectorista s-a făcut înger	105

Editura SAGA